

« Οὐκ ἄρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 571—572

Ἔτος ΚΔ΄.

15 Αὐγούστου 1969 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 2

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κένιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ἡ Ἀχραντος Θεοτόκος

« Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν. Ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος ὑμνεῖν σε, Θεοτόκε » ψάλλει ὁ ἱερός ὑμνωδός.

Δι' ὃ, προκειμένου νὰ ὑμνήσῃ τὴν « Μητέρα τοῦ Φωτὸς » ἕτερός τις ἀνώνυμος ποιητής, τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐπικαλεῖται ὡς ἐξῆς : « τείχισόν μου τὰς φρένας, Σωτήρ μου· τὸ γὰρ τεῖχος τοῦ κόσμου ἀνυμνήσαι τολμῶ, τὴν Ἀχραντον Μητέρα Σου. Ἐν πύργῳ ρημάτων ἐνίσχυσόν με, καὶ ἐν βάρεσιν ἐννοιῶν ὁχύρωσόν με... Σὺ, οὖν μοι δώρησαι γλῶτταν, προσφορὰν καὶ λογισμὸν ἀκταίσχυντον... ».

Τὴν αὐτὴν προσευχὴν ἐπαναλαμβάνοντες καὶ ἡμεῖς, τολμῶμεν νὰ προχωρήσωμεν εἰς ἐγχείρημα τὰς ἀνθρωπίνους δυνάμεις ὑπερβαῖνον, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ὅτι, ὅπως αἱ φιλόστοργοι μητέρες οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς σοφοὺς λόγους τῶν πρεσβυτέρων τέκνων τῶν εὐφραίνονται, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ

ψελλίσματα τῶν νηπίων τῶν ἀγάλλονται, οὕτω καὶ ἡ « Μητέρα τοῦ Φωτὸς » ἡ ἀσυγκρίτως ὑπερβαίνουσα εἰς στοργὴν πάσας τὰς μητέρας ὅλων τῶν αἰώνων, δέχεται μετὰ χαρᾶς πάντα τὰ ἐξ εὐλαβείας πρὸς Αὐτὴν προσφερόμενα ἐφύμνια τῶν « νηπίων » Της.

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι τὸ πρόσωπον τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ, τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου ἐτελεσιουργήθη τὸ Μέγα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ « Θεοῦ Λόγου » Μυστήριον. Ἐκ τῶν παναχράντων αἱμάτων Αὐτῆς σάρκα λαβὼν ὁ Ὑπερούσιος, « ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανέστράφη ».

Τὸν ἐν Αὐτῇ κυοφορούμενον Σωτῆρα πρῶτος ὁ Τίμιος Πρόδρομος προσεκύνησεν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός του ὡς ἔμβρυον, διὰ τοῦ γνωστοῦ σκιρτήματος, τὴν Θεοτόκον δὲ πρώτη ἐμακάρισεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἑλισάβετ, ὡς πιστεύσασα εἰς τὰς πρὸς

αὐτὴν ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπεκάλεσεν αὐτὴν «Μητέρα τοῦ Κυρίου».

Συγκεκινημένη ἡ πεπληρωμένη τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος Παμμακάριστος Κόρη, ἡ ὑπὸ τὴν ἐπισκίασιν τῆς Δυνάμεως τοῦ Ὑψίστου διατελοῦσα καὶ κυφοροῦσα τὸν Θεὸν Λόγον, τὸ σκῆνωμα τῆς Ὑπερουσίας Τριάδος, μεγαλύνει τὸν Κύριον, «Διότι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης Αὐτοῦ», προφητεύει τὸ «ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαὶ» διότι «ἐποίησεν Αὐτῇ μεγαλεῖα ὁ Δυνατός».

Αὐτὴν τὴν Ὑπερευλογημένην προκατήγειλαν πάντες οἱ Προφῆται, Αὐτὴν προσήμουνον τὰ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης σύμβολα, τὴν διὰ τοῦ «σπέρματος τῆς Γυναικὸς» ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους ἐπηγγέλθη ὁ Θεὸς κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμέραν τῆς πτώσεως τῶν Πρωτοπλάστων. Ὀντως, τὰ μεγαλεῖα τῆς Ἀειπαρθένου Θεοτόκου Μαρίας, τὸ ὑπερβάλλον τῆς δόξης Αὐτῆς, «ὑπερέχει πᾶσαν ἔννοιαν».

Αὐτὴν ἐδοξολόγησαν διὰ τῶν λόγων των οἱ Θεοφόροι Πατέρες, Αὐτῆς τῶν «Μεγαλείων» ὑπερημύνθησαν, φιμώσαντες τὰ ἀπύλωτα τῶν αἰρετικῶν στόματα, Αὐτὴν ἀνύμνησαν διὰ τῶν ἐξαισίων ὕμνων των τὰ Θεοκίνητα «στόματα τοῦ Λόγου», αἱ πάντερπνοι ἀηδόνες τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Εἰς Αὐτὴν πρῶτον ἀπονέμει τὴν τιμητικὴν προσκύνησιν ἡ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησία, θεωροῦσα Αὐτὴν οὐχὶ μόνον πάντων τῶν Ἀγίων ἁγιωτέραν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν Χερουβεὶμ τιμιωτέραν καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεῖμ, ὡς ἀδιαφθόρως τὸν Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, ὡς τὴν ὄντως Θεοτόκον.

Ἄλλ' ὅπως ὁ Παντοκράτωρ Υἱὸς Της καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς «κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λουκᾶ β' 34) εἰς ὅλας τὰς γενεὰς τῶν ἀνθρώπων, οὕτω καὶ ἡ τεκοῦσα Αὐτὸν Παναγία Μαρία.

Πόλεμος σφοδρὸς ἡγέρθη κατ' Αὐτῆς ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἀκόμη αἰῶνας τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἡ τρίτη Ἀγία Οἰκουμενικὴ

Σύνοδος καθεῖλε τὸν κατὰ τῆς Θεοτόκου βλάσφημα λαλοῦντα Νεστόριον, καὶ ἀναθεματίσασα τοῦτον καὶ τὰς κακοδοξίας του, ἐξέβαλε τῶν περιβόλων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ τὴν αἵρεσιν αὐτοῦ ἀνενέωσαν οἱ Προτεστάνται ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς των ἔτι. Φρίκη καταλαμβάνει τοὺς ἀκούοντας τὰς κατὰ τῆς Ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου Κόρης βλασφημίας των.

Παρ' ὅλα ταῦτα ὁμως ὠρισμένοι Ὁρθόδοξοι Ἱεράρχαι, θεωροῦντες αὐτοὺς ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς συμπροσεύχονται μετ' αὐτῶν καὶ συζητοῦν ἐπὶ τῶν ἐξ Ἀποκαλύψεως ἀληθειῶν εἰς τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν», ὑπὸ τὴν προεδρίαν ἀνιέρου Προτεστάντου, θέτοντες αὐτὰς ἐν ἀμφιβόλῳ!

Ἀνατρέψαντες δὲ τὴν ἐκ Παραδόσεως καθολικὴν τάξιν τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν ὁποίαν, εἰς περίπτωσιν ἐμφανίσεως αἰρετικῶν συγκροτοῦνται τοπικαὶ καὶ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, αἵτινες «μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοουθεσίαν» ἀποκόπτουν αὐτοὺς, ἐμμένοντας εἰς τὰς πλάνων των, τοῦ υἱοῦ τῆς Ἐκκλησίας Σώματος, ὡς σεσηπότα μέλη, συγκροτοῦν οὗτοι τὰ ποικίλα «συνέδρια» καὶ «συμπόσια», εἰς τὰ ὁποῖα τρώγοντες καὶ πίνοντες συζητοῦν ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην κατάληψιν ὑπερκοσμίων ἀληθειῶν!

Ἀλλὰ μήπως εἶναι μία μόνον ἡ πλάνη τῶν Προτεσταντῶν, ἡ συμφωνοῦν τουλάχιστον πάντες οὗτοι εἰς μίαν κοινὴν ὁμολογίαν πίστεως; Κάθε ἄλλο. Ἀβυσσοὶ χωρίζουν τὰς ἀναριθμήτους παραφυάδας τοῦ Προτεσταντισμοῦ, οἵτινες ἐκτραπέντες τῆς Ἀληθείας «προκόπτουν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι».

Αἰῶνες δὲν θὰ ἐπαρκέσουν εἰς τὰς μετ' αὐτῶν συζητήσεις εἰς τὴν νέαν Βαβυλῶνα τοῦ Π. Σ. Ἐκκλησιῶν.

Ἀλλὰ ποία σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῶν ἀμεταπείστων Προτεσταντῶν; Δὲν ἀκούουν, οἱ τὰς ἐπαφὰς μετ' αὐτῶν ἔχοντες ἡμέτεροι, τὴν φωνὴν τοῦ τρισμακάρος Παύλου κράζοντος «μὴ γίνεσθε ἐτεροζυγοῦντες ἀπίστοις; τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ

πρὸς Βελίαν;» (Β' Κορ. στ' 14).

Εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ θεωρηθοῦν ὡς χριστιανοὶ οἱ τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατὰ τῆς Θεοτόκου Μαρίας βλασφημοῦντες, οἱ τὰ πάντα ἀνατρέψαντες προτεστάνται;

Ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν Παπικῶν ἡ καινὴ περὶ τῆς ἀσπίλου τῆς Θεοτόκου συλλήψεως δοξασία εἶναι αἰρετικὴ ἀντίθετος εὐσεβείᾳ πρὸς τὰς Γραφὰς καὶ τὴν αἰωνόβιον τῆς Ἐκκλησίας Παράδοσιν.

Διὰ τοῦτο ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, οἱ θεωροῦντες πάντα νεωτερισμὸν εἰς τὰ τῆς Πίσεως ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διοβόλου, ἃς κρατῶμεν ἀσφαλῶς τὴν Ὁρθόδοξον περὶ τῆς Ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας δόμολογίαν, ὡς παρελάβομεν αὐτὴν παρὰ τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, καὶ ὡς ἀποτελοῦντες τὴν ἀναλλοίωτον συνέχειαν τῆς Ἡνωμένης Ἐκκλησίας τῶν ὁκτώ

πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ζώντος Θεοῦ, «ἥτις ἐστὶ στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἀληθείας» ὑπὸ τῆς Ἱστορίας ἀποδεδειγμένης καὶ ὑπὸ τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ βεβαιωμένης ὡς τοιαύτης.

Ἔχοντες δὲ εἰς ὅλας τὰς καθ' ἡμῶν ἐφόδους τῶν ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπέρμαχον Στρατηγὸν «τὴν Παντάνασσαν», ἃς ἐπικαλούμεθα πάντοτε τὴν βοήθειαν Αὐτῆς, ἀναφωνοῦντες πρὸς Αὐτὴν ἐπὶ τῇ Πανσέπτῳ ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως Της τὰ ἐξῆς τοῦ Μακαρίου Κοσμά τοῦ μελωδοῦ. «Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι, ἐν Σοί, Παρθένε Ἀχραντε παρθενεὺει γὰρ τόκος καὶ ζωῇ προμνηστεύεται θάνατος· ἡ μετὰ τόκον Παρθένος καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σώζοις ἀεὶ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν Σου». Ἀμήν.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν λαμπρὰν πανήγυριν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἱ. Μονὴν παρὰ τὸ Μ. Πεῦκο Μεγάρων. Ὁ Σεβ. Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος ἐν μέσῳ πλειάδος κληρικῶν καὶ τμήματος προσκυνητῶν.

Πατριαρχική Λειτουργία

(Ἀναδημοσίευσις)

Τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξάνδρου Μωραϊτίδου, Ἀκαδημαϊκοῦ

«Ἡ Βασιλικὴ Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἱθῆρων, μία τῶν μεγαλυτέρων καὶ πλουσιωτέρων Ἑλληνικῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, κεῖται παρὰ τὸν Αἰγιαλόν, ὀλίγα θήματα ἀπέχονσα ἀπὸ τῆς παραλίας, πρὸς τὰς βορειοανατολικὰς ἀκτὰς τῆς χερσονήσου, ὅπου τὸ πορφυροῦν κύμα ἀδιακόπως βοῦίζει ἡμέραν καὶ νύκτα, μνηκόμενον μὲ μνηθημοὺς ζωντανῆς ὑπάρξεως καὶ ἐξαπλωμένον εὐρύτατα ἐπὶ τῆς ἀμμόδους παραλίας.

Ὁ Ἀρσανᾶς τῆς ὁ ἀπέραντος, μὲ τὸν πανύψηλον πύργον του, τοὺς νεωσοίκους καὶ τὰς ἀπεράντους ξυλίνους ἀποβάθρας τῶν προηγουμένων, τὰ φρουρικά τεῖχη τῆς Μονῆς, ἀνακύπτοντα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ ἀγλαόκαρπα περιβόλια καὶ τοὺς εὐδαίμονες νεραντζῶνας καὶ τὰς πολυφόρους ἀμπέλους, ὅπως γραφικώτατα γράφει ἀρχαῖον προσκυνητάριον, παρέχουσι πολὺ εὐάρεστον τὴν πρώτην ἐντύπωσιν.

Ἐδῶ ἀπεβιδιάσθην τὴν παραμονὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὅτε τὴν λαμπρὴν πανηγύριν τῆς ἁγίας ἡ Ἑλληνικῆ αὐτῆς Μονῆς, ἐπιθυμῶν νὰ ἴδω ἱεραουργοῦντα τὸν πρῶτον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἰωακείμ τὸν Γ', ὅστις κληθεὶς εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὸν Μυλοποτάμιον, ἡμίσειαν ὥραν ἀπέχοντα, ἔνθα ἡσυχάζει ἀπὸ ὑπερδευκαετίας, ἀφοῦ παρῆλθῃ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, ἵνα πρωτοστατήσῃ εἰς τὴν λαμπρὰν πανήγυριν.

Κατ' ἀρχαίαν συνήθειαν, δύο μοναί, ἡ Λαύρα καὶ τῶν Ἱθῆρων, τοὺς συγγενικοὺς δεσμοὺς τῶν κλητῶρων αὐτῶν ἐπιβεβαιοῦσαι διὰ μέσων τῶν αἰώνων, ἀντιπροσωπεύονται ἐπισήμως, ἑκάτερα ἐν τῇ πανηγύρει ἑκατέρας διὰ θεωρίας, ἥτοι ἀντιπροσωπεύει, ἀποτελομένης ἐξ ἐνὸς προσεστώτος, ὅστις Ἡγούμενος καλούμενος, καταλαμβάνει τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν θέσιν τοῦ Ἡγουμένου τῆς ἑορταζούσης Μονῆς, ἐξ ἐνὸς ἱερομονάχου, ἀρχιεραμερεμένου ἐν τῇ πανηγύρει, καὶ ἐξ ἐνὸς ἱεροδιακόνου ἀρχidiaκονεμένου. Μετὰ τοῦτον, οὗς ἡ συγγενὴς Λαύρα ἀπέστειλεν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ἱθῆρων, συνατλήθον κ' ἐγώ, παρευγών ἐκεῖ τότε.

Καθ' ὅσον τὸν πλοῦν, διότι ἀπῆλθον διὰ θαλάσσης, διὰ τὸ συντομώτερον — διὰ ξηρᾶς ἡ Λαύρα ἀπέχει ἀπὸ τῶν Ἱθῆρων ἑπτὰ ὥρας — ὁ παπα-Δαλμάτιος, ὅστις ἐστέλλετο ὡς Ἡγούμενος, κλητὴς καὶ μελαγχολικός, οὔτε πρὸς τὸν γαλήριον κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν πόντον προσεῖχεν, οὔτε αἱ δροσεραὶ καὶ κατάφυτοι τὸν ἔθελγον ἀκτὰς, ἀλλ' οὔτε αἱ τὰ προηγμένας τοῦ πρωτοπλάτου τῆς Λαύρας γερο-Δαμιανοῦ τὸν ἑτερον, ὅστις ἐτρόχιζε τὴν γλώσσαν του διὰ τὰ μαθήματα, τὰ ὅποια θὰ ἔφαλλε κατὰ τὴν ἀγρυπνίαν. Ἐλεῖδῃ ὁμως ἡ παρατεινόμενη μελαγχολία, ὅσῳς προσέρχεται ἐξ αἰτίων ἐξωτερικῶν, ἀγαπᾷ

νὰ ἀπολήγῃ εἰς παράπονον, εἴτε τέλος ὁ παπα-Δαλμάτιος, νομίζον ὅτι ἀνακουφίζει καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς συμπλητῆρας του.

—Τί νὰ σᾶς πῶ, γεροντάδες μου, οὔτε τὴν ἡγουμένην ράβδον τῶν Ἱθῆρων ἐξήλεуса, οὔτε τὸν χρυσοῦφαντον μανδύαν ποὺ θὰ φορέσω προκαθήμενος ἐν τῇ τραπέζῃ μετὰ ποιτῆς, ὅσο συλλογίζομαι πῶς δὲν θὰ ἡμπορέσω νὰ τὸ κουνήσω ἀπὸ τὸ στασίδι μου δέκα πέντε ὥρας δίπλα στὸν Πατριάρχη.

Καὶ μετὰ μικρὰν ἀνακουφίσεως σιγὴν ἐπανέλαβε μετὰ τινος ὀργῆς.

—Μὰ δὲν κάνει νισάρι ὁ εὐλογημένος! Σὰν ἀνέβῃ στὸν θρόνον ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀγρυπνίας, δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ, ὡς νῶλθῃ ἡ ὥρα τῆς Λειτουργίας, νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα. Μὰ νὰ μὴ ἔχῃ καὶ αὐτὸς ἀνθρώπινῃ ἀδυναμία!

— Σιδηρένιος, γέροντά μου, τσελίκι μοναχό! ὁ πέλαθεν ὁ γερο-Δαμιανὸς ὁ πρωτοπλάτης, διακόφας ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ «Δοξασιὸν» του, ὅπου γλυνὰ γλυνὰ, τὸ εἰσογελαδοῦσε, συντροφιὰ μὲ τὸ σιγαλὸ θαλασσῆς τῆς προβαινούσης λέμβου.

Ὁ καιρὸς ἦτο γαλήνιος, ὅπου ἐκ τῶν σπανίων εἰς τὰς βορειοανατολικὰς ἀκτὰς ἀκτὰς, ὅπου τὰ κύματα ἀφρίζον σιγήθως, καὶ μία βοή ἐκνευριστικῆ ἀδιακόπως ἤρχε.

Ἐπιγνώσαμε γιὰ τὸ γιὰ τὸ, ἐν κοπηλασίᾳ, καὶ εἰχομεν καιρὸν νὰ θαυμάζωμεν τὰς ἡλιοφροσίστους ἀκτὰς, βραχίονες ἐδῶ, ἀμμόδους παρακάτω. Ἐπάνω τὸ βουνὸν ἀνέβαινε κατὰ μανθρὸν ἀπὸ τὰς καστανέας, ἐπὶ τὰς ὁποίας ἀνέθροσκον Μοναὶ καὶ κελλία. Ὁ περιδιδὸς Καρακαλλιανὸς πύργος μὲ τοὺς θόλους τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Καρακάλλου, τοῦ Φιλοθέου παρέκει αἱ κοκκινοβαμμέναι πτέρυγες, καὶ ἐπάνω εἰς τὰ ὕψη πρὸς τὰς νεφέλας ὁ Ἀθῶνας, ὅσαν ἓνας παντοκράτωρ εἰς τὸν οὐράνιον θόλον του.

Ἐφθάσαμεν ἐγκαίρως μετὰ βραδὴν καὶ ἦσαν πλοῦν. Ἡ Μονὴ τῶν Ἱθῆρων, μὲ τὰς ὑψηλὰς καὶ πυργοειδεῖς πτέρυγας τῆς, παλάτιον πολυμερές, παμμέγιστον, ἀτήστοραπτεν ὅλη ἀπὸ τὰς ἐξωραϊστικὰς ἐτοιμασίας τῆς πανηγύρεως.

Τὸ περίτερον ἔξω, νεωστὶ χροματισμένον, ἔλαμπεν ἀπὸ καθαριότητα. Ἡ δὲ εὐρύχωρος καὶ πλακόστρωτος αὐτῆς αὐλὴ, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας κεῖται τὸ κομψότερον τοῦ Ἁγίου Ὄρους Καθολικόν, ὁ ναὸς τῆς Μονῆς, τοῦ στρατηγοῦ Τορνικίου τὸ ἐγκαλλώπισμα, τοῦ φυγόντος τὸν κόσμον καὶ ἐνταῦθα μονάσαντος, ἔλαμπεν καὶ αὐτῇ. Τὰ ἀρχονταρῖα (οἱ ξενῶνες) ὅλα εὐτροπισμένα ἦσαν ἑτοιμα πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων, τοὺς ὁποίους ὡδήγει ὁ Ἀρχονταρῆς (ὁ ἐπὶ τῶν ξενῶνων μοναχός) ἓνας ἀπροσγένητος καὶ πρᾶς μοναχός... ὁ πλὴν τῆς Μονῆς, ὁ μέγας, μὲ

τὴν πύλιν ὀρθάνοικτον, εὐμορφα συγυρισμένους, ἐπληροῦτο προσκυνητῶν, οἵτινες προσερχόμενοι μετ' εὐλαβείας προσεκύνησαν τὴν Πορταίτισσαν ἐπὶ τοῦ ὀπερθίου ἐξωγραφημένην. Ὁ δὲ πορτάρης, μετὰ τὰ ὄμματα Κερθέρου ἐπεθεώρει τοὺς εἰσερχομένους... Γέροντες μοναχοί, περιφερόμενοι εἰς τὸ προαύλιον διεσκέδαζον τοὺς λογισμοὺς τῶν, ἐν ᾧ νεαροὶ ὑποτακτικοί, μετὰ τὰ σκουφάκια τὰ μαύρα εὐμορφοσυγυρισμένοι, εἰσήρχοντο καὶ ἐξήρχοντο, μετὰ τὰ καλαθάρια γεμάτα ἀπὸ τοὺς κήτους.

Οἱ κώδωνες οἱ τριπλοὶ τῶν ἡμιόνων διαρκῶς ἀντήχουν ἔξω εἰς τὸν δρόμον, συνεχῶς προσερχομένων προσκυνητῶν ἀπὸ τὰς Κερθιάς, ἐνῶ αὐτὸ ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ τοὺς σκιερὰς λόφους καὶ ἀπὸ τὰ λογιζόμενα μονοπάτια, ἀπὸ τὸ ρεῖμα πέσαν τὸ πλατανοφύτευτον, ἀπὸ τὸν εὐώδη ἔξω τῆς Μονῆς πικνότερον καὶ εὐρύτερον λεμονεῶνα, ἀπὸ τὸν αἰγιαλόν, κυρτὰ κυρτὰ, θαρρεῖς ἐξεστρώπων ὡς ἀμνάδες καὶ ἤρχοντο κατὰ σκοπεῖς μοναχοί, ἀσκηταὶ καὶ ἐρημίται μετὰ τὰ ραβδάκια εἰς χεῖρας καὶ τὰ κομποσκοίνια, μετὰ τὰ τρονοβαδάκια εἰς τοὺς ὦμους τὰ κενά, τὰ ὅποια τῇ ἐπαύριον θὰ ἐγέμιζον ἀπὸ τὰς δωρεὰς τοῦ πορτάρη, ἄρτον καὶ τυρόν καὶ παστὰ ὀψάρια, λείψανα τῆς πανηγυρικῆς τραπέζης, νὰ πορέσθουν ὅλην τὴν ἑβδομάδα οἱ πτωχοί... Ἐκαμὸν τὸν σταυρόν τῶν πρὸς τὴν Παναγίαν τὴν Πορταίτισσαν ἐνατενίζοντες, καὶ ἔμβαινον ἐλευθεροὺς εἰς τὰ ἀρχονταρίκια. Ἄλλοι δὲ ἀκουμβῶντες τὰ τρονοβαδάκια τῶν εἰς τὰ πεζούλια τοῦ πωλῶνος, ἐξεκοιμίζοντο ἐκεῖ ἀπὸ τὴν μαζονιὴν πεντάωρον ἢ δεκάωρον ὁδοπορίαν ἤρχοντο ἀκόμη καὶ παραδοξοὶ ἄλλοι προσκυνηταί, ὁδοιποροὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Μακεδονίας, τρεῖς καὶ πέντε ἡμέρας πεζοπορήσαντες, καὶ τώρα τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐξηλασμένοι ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ἐγγύς δάσους, ἀναμένον τὴν ὥραν τῆς ἀγρυπνίας νὰ εἰσέλθωσι...

Ἠχοῦσιν ἤδη ἐναρμονίως οἱ κώδωνες, δέκα ἐν συνόλῳ, κρουόμενοι συγχρόνως ὑπὸ ἐνὸς καμπανάρη, τέσσαρες διὰ τῶν χειρῶν, δύο διὰ τῶν ὀδόντων καὶ τέσσαρες διὰ τῶν ποδῶν, μουσικὴ πολυφθογγος, ὡς νὰ ἐφαλλον ἐπάνω εἰς τοὺς θόλους καὶ τοὺς πύργους τῶν Ἱθέρων ἀγνωστα μουσικὰ πτηνά, διὰ τὴν πανήγυριν καταπτάντα αἰφνης ἐκεῖ, νὰ χαιρετίσθουν καὶ αὐτὰ τὴν Πορταίτισσαν.

Οἱ ξένοι κατὰ πληρῶς ἔβλεπον κάτωθεν, κάποια μαύρα ἱμάτια ἀνεμίζόμενα ὡς ράσα, ὡς νεφέλας, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων αἱ χεῖρες, οἱ πόδες καὶ οἱ ὀδόντες τοῦ καμπανάρη ἐναγωνίως ἐπάλλοντο, ἐναέριον κλειδοκώμβαιον κινούντες εἰς ἀρμονίαν ἠδύλαον.

— Εἰς κολώτερον νὰ γίνῃς, πατέρα μου, προηγούμενος εἰς τῶν Ἱθέρων, ἢ καμπανάρης, εἶπε τις...

Ἡ πανήγυρις τῶν Ἱθέρων ἀρχίζει διὰ τοῦ Μικροῦ Ἑσπερινοῦ, περὶ τὴν 3ην μ.μ. τῆς παραμονῆς. Παλλομένον δὲ τῶν ἑσπερίων, εἰσχωρίζεται ἀπὸ τὸν ἰδιαίτερον ναόν τῆς εἰς τὸ Καθολικὸν «Ἡ Παναγία ἢ Πορταίτισσα» τῆς ὁποίας προεξάρχει, ἰδοὺ, ὑψηλὸς κληρικὸς, σεμνὸς ἀπὸ τοῦ σχήματος καὶ ἀπὸ τῶν τρόπων, σεμνὸς ἀπὸ τῆς ὄψεως καὶ τῆς πολιᾶς του,

μετὰ μίαν ὥραιαν καὶ εὐγενῆ κεφαλὴν Ἱεράρχου, κύπτων μικρὸν ἀπὸ τοῦ βάρους τοῦ θυσινοχρόου μανδύου καὶ ἀπὸ τὰ ἔτη, τὰ ὅποια τόσον ἐλεύκανον τὴν πολιάν του ὡς τὴν χιόνα τοῦ Ἀθῶνος. Βαστάζων τὴν ἀργυρόκυκλον πατερίτσαν του καὶ ἐπιστηριζόμενος δι' αὐτῆς ἐλαφρά, προβαίνει ἱλαρὸς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐν ἑαυτῷ δέλων καὶ μετὰ κόπου προσπαθῶν νὰ καλύψῃ ὑπὸ τὴν ἱλαρότητα ἐκείνην τὴν ἐρημικὴν, τὴν ὑπερήφανον φυσικὴν χάριν τοῦ ὅλου ἐν γένει ἀξιοπρεπεῖς παραστήματός του.

Εἶναι ὁ ἡσυχαστὴς τοῦ Μυλοποτάμου Ἰωακείμ ὁ Γ', ὅστις περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τῶν Ἱθέρων κληρικῶν καὶ ἀκολουθούντος πλήθους μοναχῶν καὶ λαϊκῶν, προάγει πρὸς τὸ «Καθολικόν» τὸ καταστόλιστον καὶ ὑπερλαμπρὸν καὶ ἔθρικον αὐτὴν ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ θρόνου τῆς, ὑπὸ χρυσοῦφαντον βασιλικὴν σκιάδα πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐνῶ ἐμπρὸς τῆς ἡναγαν λαμπάδας ἐπὶ πολυτίμῳ μανουαλίῳ ἐν σχήματι λεμονέας, μετὰ κλώνους καὶ φύλλα ἀργυρὰ καὶ μετὰ καρποὺς χρυσοῦς, βασιλικὸν ἀνάθημα (ἀφιέρωμα) πολυδόξασται.

Παλλομένον τῶν ἀποστιχῶν, προσήλθεν ὁ Πατριάρχης καὶ ἡσπάσθη τὴν Πορταίτισσαν, ὅλην χρυσόγυρον, λαμπροκοποῦσαν ἀπὸ τὰ πολυτίμα ἀναθήματα, ἅτινα ἀναρτῶνται ἀπ' αὐτῆς, ἀδάμαντες καὶ λίθοι καὶ ἐνώτια καὶ θραχίονα καὶ δακτύλιοι καὶ ἀλύσεις.

Ὁ Μικρὸς Ἑσπερινὸς ἔληξε καὶ πάντες εἰσέρχονται εἰς τὴν τράπεζαν, διότι μετ' ὀλίγον θὰ ἀρχίσῃ ἡ ἀγρυπνία.

Ἀλλὰ τὸ Καθολικὸν μένει ἀνοιχτὸν πλέον. Προσκυνηταὶ διαρκῶς προσέρχονται, κατ' εὐθείαν προβαίνοντες εἰς τὸν ναὸν καὶ ἀνάπτουν κηρία καὶ γονιπετοῦν ἐμπροσθεν τῆς Παναγίας, τῆς ὁποίας ἡ θαυματουργὸς δύναμις περιηγεῖ τὴν Μακεδονίαν καὶ ὅλην τὴν Ἀνατολήν. Προσημονάρως, γέροντες ἱερεῖς, παραμένον παρὰ τὴν εἰκόνα διαρκῶς, διανέμει κηρία εἰς τοὺς προσκυνητάς, ρίπτοντας ἐπὶ τοῦ δίσκου τουρκικὰ χρυσάκια.

Οἱ προσκυνηταὶ γονατίζαντες, μετὰ θάμβους δέλοισι τὴν αἵματωμὴν ἐξέλιαν τῆς Ἀειπαρθένου, μετὰ τοὺς μαύρους, ἀπὸ τῶν αἰώνων θρόμβους τοῦ αἵματος, ὑπὸ χειρὸς ἀσεβοῦς πληγείσης ποτὲ τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης.

Ὁ Πατριάρχης ἐγευμάτισε τὴν μεσημβρίαν εἰς τὸ Συνοδικὸν μετὰ τῶν προεστώτων τῆς Μονῆς, τὴν δὲ ἐσπέραν ἐνεκα τῆς ἀγρυπνίας δὲν ἐδείκνησε παντάπασιν, ἅμα τῇ ἐνάρξει αὐτῆς κατελθὼν εἰς τὸν ναὸν καὶ λαβὼν τὴν ἐν τῷ Δεσποτικῷ θέσιν του. Πλησίον του, εἰς τὸ παρακείμενον στασίδιον, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Λαύρας παπα-Δαυμάτιος, ὁ προστάμενος κατὰ τὸ ἔθος, ὡς εἶπομεν, τῆς πανηγύρεως, χωμένος εἰς τὸ ἐπανοκαλίμηνχόν του, μετὰ θλίψεως ὑπελόγησεν ἀπ' ἐσπέρας τὰς μακρὰς ὥρας τῆς ὁλονυχτίου ὀρθοστασίας του, μετὰ δέους ἐνατενίζων πρὸς τὴν ἀνθηρὰν στάσιν τοῦ Πατριάρχου, καὶ ψιθυρίζων

κατὰ διαστήματα:

— Καλλίτερα νᾶλειτουργε τέτοια ἡγουμενία...

Ἡ ἀγρυπνία ἤρχισε μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου διὰ τῶν μεγάλων «Ἀνοιξανταρίων», ἅτινα κατὰ παράδοσιν ἀναφέρονται εἰς τὸν μελωδὸν Δαμιασκηνόν, καὶ ψαλμωδοῦνται ἀργῶς ἐπὶ δίωρον, προχωροῦσης δὲ αὐτῆς ὁ ναὸς πληροῦται μοναχῶν καὶ κοσμηκῶν, ὧν τὰ βλέμματα συγκεντροῦ φυσικὰ ὁ Ἰωακείμ ὁ Γ', ὑψηλὸς ἐπὶ τοῦ θρόνου μετὰ τὸ ἐπανωκαλίμαρχον καὶ τὸν βαρύντιμον μανδύαν κρατῶν τὴν πατερίτσαν καὶ παρακαλοῦνθων τοὺς ψάλτας δι' ἐλαφροῦ ὑπηρετήματος. Ὅτε δὲ πρῶτος ἤρχισεν εἰς τὰ «ἐσπέρια» τὰ περίφημα τροπάρια τῆς Παναγίας «ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος», μετὰ τὴν σοβαρὰν ἐκείνην φωνὴν του καὶ μέτρησεν τὸ Βυζαντινὸν τῆς ἀγνοήσεως μορφῆς, ἐφάνη ὅτι αὐτὸς θὰ ἐκκυριάρχει τῆς ὅλης ἱεραρχίας, δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἰδίως.

Κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Ἐσπερινοῦ ὁ ναὸς ὅλος ἔλαμπεν ἀπὸ τῆς πανηγυρικῆς λυχνοκαΐαν. Λάμπουν κατὰ σειρὰν τὰ μαλαιοκαπνισμένα ὑποκάμισα τῶν εἰκόνων τοῦ τέμπλου. Λάμπει ἡ Παναγία ἡ Πορταίτισσα μετὰ τὰ πολύτιμα ἀναθήματά της, λάμπει ὁ λόφωτος ἡ ἀργυρᾷ λεμονέα μετὰ τὰ χρυσὰ της λεμόνια, λάμπουν καὶ τὰ πρόσωπα τῶν προσεστώτων, τῶν κατεχόντων τὰ στασίδια τοῦ χοροῦ, λάμπει γαλήνιος καὶ πραῖς, ὡς ζωγραφία ἁγίου Ἰωακείμ ὁ Γ', ἐν μέσῳ πολυαριθμοῦ χοροῦ τῶν λαμπροφορεμένων ἱερέων, δώδεκα διακόνων ἐν ὅλῳ καὶ διπλασίον ἱερέων, ὅλων μετὰ ὁμοιομόρφους Βυζαντινὰς στολὰς, ἀπαγγέλλων τὴν εὐχὴν τῆς εἰσόδου, ἐνῷ οἱ ψάλται ἄδουσι τὸ περίφημον δοκτικὸν δοξαστικὸν τῆς Παναγίας «Θεοαρχίῳ νεύματι». Καὶ μόνον ὁ παπα-Δαλμάτιος δὲν λάμπει. Κοντός, κατάμαυρος, χωμένος μέσα εἰς τὸ στασίδι του, βλέπει περιέργως τὸν Πατριάρχην εἰς τοὺς οφθαλμοὺς, ὡς προσπαθῶν νὰ ὑπολογίσῃ τὴν ἀντοχὴν του.

Ἰσταμένος ὀπισθεν τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου ἐθαύμαζον τὸν Πατριάρχην καθ' ὅλην τὴν ἀγρυπνίαν, ἀκούραστος, γεμᾶτος ζωὴν καὶ ἀγαλλίαν, παρέχοντα εἰς ὅλον τὸ πανηγυρικὸν ἐκεῖνο ἄθροισμα ἀνέκφραστον χαρὰν καὶ εὐφροσύνην τόσον, ὅπου κανένας ἀπὸ τοὺς ξένους δὲν τὸ κοίνησεν ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἵνα μὴ ἀπολέσῃ τὸ ὥραϊον τοῦ θαύματος. Εἰς τὰ καθίσματα, εἰς τοὺς πολυελέους, εἰς τοὺς κανόνας μετεῖχε τῆς ψαλμωδίας ὁ ἴδιος. Ὅταν δὲ νεαροί, τῶν Προηγούμενων ὑποτακτικοὶ προσημνασμένοι ἔφαλλον τὸν Πολυέλεον τῆς Παναγίας, λεγόμενον «Λόγον ἀγαθόν», μετὰ τὴν παρδίαν των μᾶλλον ἢ μετὰ τὸ στόμα ψάλλοντες, ἡ ἀγρυπνία προσέλαβεν ἕνα ἀπερίγραφτον μεγαλεῖον, τὸ ὅποιον ἔτι πλέον ἐλαμπρύνθη ὅταν ὁ Πατριάρχης ἤρχισεν νὰ ψάλλῃ τὰ εὐλογητάρια, Κυριακῇ γὰρ συνέπεσε τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἡ Κοίμησις.

Εἰς τὴν Λιτὴν ἕνας ἕνας, ἐξῆλθον οἱ Προηγούμενοι νὰ πῶσι κανένα καιρὸν... καὶ οἱ ψάλται νὰ θοῶσιν τὸν βραχυσμένον λαὸν των, πρὸς μεγάλην

στενοχωρίαν τοῦ παπα-Δαλματίου, ὅστις ἐξακολουθεῖ πάντοτε μένων πλησίον τοῦ Πατριάρχου, ἐπίσημος ἀντιπρόσωπος τῆς Λαύρας, ψιθυρίζον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν:

— Καλλίτερα νᾶλειτουργε τέτοια ἡγουμενία.

Βλέπων δὲ τὸ πάντοτε ἀνθηρὸν τοῦ Πατριάρχου πρόσωπον, ὅπερ ὅσον προσέβαινεν ἡ νύξ τόσον ἐλαμπρύνετο, βλέπων καὶ τοὺς ἄλλους νὰ μπαينوθαίνων, κατελαμβάνετο ὑπὸ λιποθύμου ἀπελπισίας.

Ὅταν ὅμως ὁ Πατριάρχης τὴν αὐγὴν, εἰσελθὼν εἰς τὸ ἅγιον Βῆμα ἤρχισεν νὰ ἀναγινώσῃ μετὰ τῶν συλλειτουργούντων ἱερέων τὴν «Μετάλημν», — Δόξα σοι ὁ Θεός!, ἠκούσθη φωνὴ ἀνακουφίσεως ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ παπα-Δαλματίου, ὅστις τυχὼν οὕτως εὐκαιρίας ἐξῆλθε νὰ ἀναπνεύσῃ ὀλίγον κινδυνεύων νὰ λιποθυμήσῃ.

Οἱ πλείστοι τῶν προσκνητῶν, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, εἶχον διασπαρῇ ἔξω εἰς τὸ προαύλιον.

Ἄλλ' ὅτε — εἶχεν ἀνατεῖλεי πλέον ὁ ἥλιος — ἀντήχησαν τῆς Λειτουργίας τὰ σήμαντρα, καὶ ψαλλομένων τῶν «Αἰνῶν» ἤρχισεν νὰ ἐνδύηται ὁ Πατριάρχης τὴν Ἀρχιερατικὴν τοῦ στολὴν ἔξω τοῦ ἁγίου Βήματος, ὑπὸ τὸν μέγαν πολυέλεον, ἐν μέσῳ πολυαριθμοῦ χοροῦ ἱερομονάχων καὶ ἱεροδιακόνων, ὁ ναὸς ἐφρέθη καὶ πάλιν πεπληρωμένος... μοναχῶν καὶ λαϊκῶν. Ὅλοι ἐχώρουν πρὸς τὰ ἐνδον... προσεπάθειον νὰ εἴρουν θέσιν, διὰ νὰ ἴδωσι καλλίτερον τὴν ἐξελισσόμενην ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ Καθολικοῦ ὀπιστάσαν, ἐνῷ οἱ χοροὶ τῶν ψαλτῶν ἐνοσθέντες ἔφαλλον τὴν ὥραϊαν μελωδίαν «Ἀνωθεν οἱ Προφῆται»...

Ὅτε δὲ ἔληξεν ἡ ὥραία τελετὴ τῆς ἀμφίσεως καὶ Ἰωακείμ ὁ Γ' ἐνδεδυμένος τὴν χρυσοῦφαντον στολὴν καὶ φορῶν τὴν ἀργυρόφρον μίτραν ἠλόγει τὸν λαόν, ἐθάρρει κανεὶς ὅτι εὐφραίνεται εἰς τοὺς ὠραίους Βυζαντινοὺς χρόνους, εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, τελεσθεῖσαν μετ' ὅλης τῆς ἀπαιτούμενης πανηγυρικῆς λαμπρότητος, πάντες οἱ προσκνηταί... εἰσῆλθον εἰς τὴν Τράπεζαν, προπορευομένου τοῦ παπα-Δαλματίου, μετὰ πάσης πεμπῆς καὶ δάξης. Προηγούντο αὐτοῦ οἱ κανδηλάται μετὰ τοὺς μάρτυρας μανδύας των, βαστάζοντες τὰ μονοκάλια μετὰ τὰς λαμπάδας, καὶ οἱ ψάλται ψάλλοντες ἱμῶνους πανηγυρικοὺς. Ὁ δὲ παπα-Δαλμάτιος, κοντός, γεγηρακός, χωμένος μέσα εἰς τὸν χρυσοῦφαντον ἡγουμενικὸν μανδύαν, καὶ ἐπιστηριζόμενος εἰς τὴν ἀργυρᾷν πατερίτσαν, μόλις κατῴρθωνε νὰ βαδίξῃ, ἠφραμιμένος ἀπὸ τὴν μακροτάτην αὐτὴν πανηγυρικὴν ἀγρυπνίαν. Οὕτω μετὰ τόσης χαρμωσύνης μελωδίας οἱ προσκνηταί εἰσῆρχοντο εἰς τὴν τράπεζαν νὰ φάγωσιν ἀπὸ τὰ πλουσιώτατα ὄψα τῶν Ἱδίων, καὶ νὰ πῶσιν οἶνον ἀπὸ τὸν «Ἀγγελὴν» τὸ παμμέγιστον βαρέλιον, τὸ περιλαμβανόν ἄνω τῶν 1.500 δοκάδων, ὅπερ κατὰ τὴν πανηγυρίαν ἀνοίγεται.

Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐξήρχετο κατόπιν ὁ παπα-Δαλμάτιος ἀπὸ τὴν τράπεζαν μετὰ τὸ γεῦμα, μόλις ἀν-

τέχων εἰς τοὺς κόπους... λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Δαυὶδ ἐπειγόμενος:

— Καὶ τοῦ χρόνου ἄγιε Ἠγούμενε!.

— Νὰ παρακαλῇς νὰ ξαναγυρίσῃ γρήγορα Πατριάρχης ὁ Ἰωακείμ, (εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν), ἂν θέλῃς νὰ ξανάλθῃ τοῦ χρόνου πάλιν ὡς Ἠγούμενος, ἀπήντησεν ὀργισμένος ὁ παπα-Δαυμάτιος.

Βραδύτερον... οἱ ἀσκηταὶ μὲ γυμνάτα τὰ τρονοβαδάκια ἀπὸ τὰ πλούσια τῶν Ἱερέων ἔλεν, ὡς αἰγάροι πηδῶντες ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν, ἐτράπταναν εἰς τὸν δρυμόν... ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐξαφανιζόμενοι κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς καλύβας τῶν.

Τὴν ἐσπέραν πλέον, πολὺ ἀργά, ὅτε ὁ παπα-Δαυμάτιος εἶχεν ἐξιπνήσει, κουρασμένος ὅμως ἀκόμη ἀπὸ τὴν νικητηρὴν ὀρθοστασίαν, καὶ θαρρῶν ὅτι εἶναι νύκτα ἀκόμη, ἐρωτοῦσε τὸν ὑποτακτικόν του ἂν ἤρχισεν ἡ ἀγρυπνία καὶ ἂν κατέβῃ ὁ Πατριάρχης.

— Τώρα ὁ Πατριάρχης! Νᾶταν κ' ἄλλος!

— Τί ἀνεχώρησεν; ὑπέλαβεν ὁ παπα-Δαυμάτιος, συνερχόμενος εἰς ἑαυτὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

— Τώρα εἶναι εἰς τὸν Μυλοποτάμιον.

— Δόξα σοι ὁ Θεός. Εἶπε μὲ ἕνα βαθύτατον στεναγμὸν ἀνακουφίσεως ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Λαύρας νιπτόμενος καὶ σινάμα λέγων πρὸς τὸν ὑποτακτικόν του:

— Νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου. Πατριάρχας ποὺ κοιμῶνται εἶδα πολλοὺς. Ἀλλὰ Πατριάρχη ποὺ νὰ ἀγρυπνῇ σὰν ἀσκητής, δὲν εἶδα ἄλλον ἀκόμη.

(Σημ. τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας»: Κατεχωρήθη εἰς τὸ παρὸν φύλλον ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἀφήγησις τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξάνδρου Μωραΐτιδου πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου Μαρίας, ἀλλὰ καὶ πρὸς κατανόησιν ὑφ' ὅλων ἡμῶν τοῦ μεγαλείου τῆς Ὁρθοδόξου Λατρείας, τὸ ὁποῖον καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ἑτεροδόξων ἀναγνωρίζουν. Ἄς ἀγωνισθῶμεν λοιπὸν διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ἀνεκτιμῆτων τῆς ὀρθοδοξίας θησαυρῶν.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίρμπας
Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δραχμαὶ	15.—
»	Ἑτησίᾳ	30.—
Ἑξωτερικοῦ	Ἑξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἑτησίᾳ	4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ.	2

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Παύλου εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱερὸν Ναὸν Παλ. Κοκκινιάς - Πειραιῶς.

Περιουπαὶ ἐν τῶν λόγων Ἡλία Μηνιάτη εἰς τὴν Θεοτόκον

«...Ἡ χάρις, ὅπου ἔχει ἡ Παναγία Παρθένος ἀπὸ τὸν Θεόν, πρέπει νὰ συμμετοῇται μὲ τὸ ἀξίωμα τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦτο τὸ ἀξίωμα εἶναι ἀπειρος· λοιπὸν καὶ ἡ χάρις ὅπου λαμβάνει εἶναι ἀπειρος. Ὁμοίως καὶ ἡ χάρις, ὅπου δίδει εἰς τοὺς Χριστιανούς, πρέπει νὰ συμμετοῇται μὲ τὴν ἀγάπην τῆς μητρὸς πρὸς τὰ τέκνα, καὶ ἐτούτῃ ἡ ἀγάπη εἶναι ἀπειρος· λοιπὸν καὶ ἡ χάρις ὅπου δίδει εἶναι ἀπειρος... Ἀυτὴ εἶναι καὶ Μήτηρ Θεοῦ καὶ Μήτηρ τῶν Χριστιανῶν. Καὶ ὡς Μήτηρ Θεοῦ, αὐτὴ περισσotέραν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους καὶ ἀγγέλους ἔχει τὴν παρρη-

σίαν σιμὰ εἰς τὸν Θεόν, τὸν Υἱόν της· καὶ ὡς ἡ Μήτηρ τῶν Χριστιανῶν, περισσotέραν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους καὶ ἀγγέλους χαρίζει τὰς εὐεργεσίας πρὸς ἡμᾶς τὰ παιδιὰ της.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Χριστιανοί, πῶς ἡμεῖς ἀμαρτάνομεν καθ' ἡμέραν, κάθε ὥραν, κάθε στιγμήν; ὡς τὸ εἶπῃ τοῦ καθενὸς ἡ συνείδησις. Ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς! Μὲ πόσων λογίων ἀμαρτίας μολυσμένη περνᾷ ἡ ζωὴ μας! ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ μία σειρά συνεχῆς καὶ ἀδιάκοπος βαρυντῶν ἀνομιῶν.

Ἡμεῖς δὲν εὐρίσκομεν ἄλλην βοήθειαν παρὰ νὰ

Ἐτερον στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῶν ἁγίων ὁσιομαρτύρων Εὐθυμίου, Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου τὴν Ἰην Μαΐου εἰς τὸ κελλίον τοῦ Ἀγ. Νικολάου τῆς Σκήτης τῶν Ἰβήρων ἐνθα καὶ οἱ τάφοι των. Ὡς γνωστὸν ἐξ αὐτῆς προήρχετο ὁ ἀειμνήστος ἀγωνιστὴς καὶ Πνευματικὸς Ἀκάκιος, εἶτα δὲ Ποιμενάρχης ἡμῶν. — Διακρίνονται κατὰ σειράν οἱ Ἱερομόναχοι Π. Ἀντώνιος ἐκ Κατουνακίων, Π. Εὐθύμιος ἐκ Κερασσίας, Ἱεροδιάκονος Εὐθύμιος, ὁ παλαιάμαχος Μοναχὸς Π. Ἀντώνιος Μουστάκας, Π. Γεώργιος ἐκ Προβάτας, Π. Χρυσόστομος Κιούσης, Π. Ἰγνάτιος Γέρων τοῦ Κελλίου καὶ Π. Παντελεήμων τοῦ Γέροντος Νεκταρίου τοῦ Τυπογράφου.

μετανοήσωμεν, νὰ προσπέσωμεν εἰς τὰ πόδια τοῦ φιλανθρωποῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν μεσιτείαν τῶν ἱερέων ὅπου εἶναι ἐδῶ κάτω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τῶν Ἁγίων ποὺ εἶναι εἰς τὸν Παράδεισον... Περισσότερον ἀπὸ ὅλας τὰς μεσιτείας τῆς κάτω καὶ τῆς ἄνω Ἐκκλησίας, δύναται ἕνας μόνος λόγος τῆς Θεομητορίας... Οἱ ἄλλοι Ἅγιοι παρακαλοῦσι τὸν Θεὸν ὡς δούλοι, ἡ Παναγία παρακαλεῖ ὡς ἀν Μήτηρ Θεοῦ. Ὅποιος δὲν τιμᾷ καὶ δὲν εὐλαβεῖται τὴν Μητέρα δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ὀνομάζεται ἄνθρωπος.. Ὅποιος δὲν τιμᾷ καὶ εὐλαβεῖται τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ὀνομάζεται Χριστιανός.. Ἀχ! καὶ νὰ ἐκαταλαμβάνωμε πόσῃ χάριν καὶ βοήθειαν ἔχομεν ἀπὸ τέτοιαν ἀγνωστὴν Μητέρα!

Ὀρφανοί, ὅπου ἐστερήθητε τοὺς γονεῖς σας, ξένοι ποὺ ἐχάσατε τὴν εὐτυχίαν σας, ἄρρωστοι, τεθλιμμένοι, ἁμαρτωλοί, μὴ λυπάσθε, ἐσεῖς ἔχετε μητέρα τὴν

Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ναῦται, ὅπου πλέεστε εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν Παρθένον νὰ ἐπικαλῆσθε. Ἐμποροὶ ποὺ περιπατᾶτε τὴν ξηράν, τὴν Παρθένον ἐπικαλεῖσθε καὶ ἔχετε βοήθειαν εἰς τοὺς κινδύνους. Γεωργοὶ ὅπου δουλεύετε τὴν γῆν, τὴν Παρθένον ἐπικαλεῖσθε, νὰ ἔχετε εὐλογίαν καρποφορίας εἰς τοὺς κόπους σας. Νέοι ποὺ σπουδάζετε εἰς τὰ σχολεῖα, τὴν Παρθένον νὰ ἐπικαλῆσθε διὰ νὰ ἔχετε φῶς γνώσεως εἰς τὴν σπουδὴν σας. Ἱερεῖς καὶ λαϊκοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες τὴν Παρθένον ἐπικαλεῖσθε εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας, ψυχικὰς καὶ σωματικὰς. Χριστιανοί, ὅσοι λατρεύετε καὶ προσκυνεῖτε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, τιμᾶτε καὶ εὐλαβεῖσθε καὶ τὸ ὄνομα τῆς Παρθένου Μαρίας, τῆς Μητρὸς τοῦ Ἰησοῦ, καὶ Μητρὸς ἡμῶν. Ἰησοῦς καὶ Μαρία ἄς εἶναι τυπωμένα μέσα εἰς τὴν καρδίαν μας, ἄς εἶναι τὰ πρῶτα λόγια τῆς αὐγῆς, τὰ τελευταῖα τῆς ἐσπέρας...»

Ἀπὸ τὸν πνευματικὸν μελισσῶνα τοῦ Ἁθῶ.

Οἱ ἀθόρυβοι ἐργάται τῆς ἀρετῆς, οἱ ἐν προσευχαῖς καὶ νηστεῖαις νυχθημερὸν προσκαρτεροῦντες, μυστικοὶ τοῦ Κυρίου συνομιληταὶ καὶ τοῦ πανιέρου καὶ πανευδόμου Θεομητορικοῦ περιβόλου οἰκισταί.— Ἀνωτέρω στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς Προβάταν Ἁγίου, ὅπου ἐνθα προΐσταται ὁ Πανοσιώτατος Γέρον Γαβριήλ.— Διακρίνονται κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν Ἱερομονάχων οἱ Π. Παντελεήμων τοῦ Γέροντος Νεκταρίου, Π. Γεώργιος ἀδελφὸς τοῦ Κελλίου, Π. Ἰγνάτιος Τσαντίλης, Ἱεροδιάκονος Εὐθύμιος, Π. Χρυσόστομος Κιούσης περιερχόμενος τὸ Ἁγ. Ὅρος, Π. Ἰάκωβος Παπαδέλης καὶ Π. Ἐφραίμ τοῦ Γέροντος Χαλαλάμπους Ταμβάκη, πλαισιούμενοι ὑπὸ Γερόντων καὶ Μοναχῶν.

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου

Δὲν θὰ ἦταν ὑπερβολή, ἂν λέγαμε, ὅτι ὁλόκληρος σχεδὸν ὁ Αὐγουστος εἶναι ἀφιερωμένος ἀπ' τὴν Ἐκκλησία πρὸς τιμὴν τῆς Θεοτόκου. Ὅχι μόνον οἱ πρῶτες δεκαπέντε ἡμέρες του, ὁ γνωστός «Δεκαπενταύγουστος» μὲ τὴ νηστεία, τὶς ὁλόθεομες ἀκολουθίες τῶν παραλήσεων καὶ τὴν λοιπὴν κατανυκτικὴν ὑμνωδία, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐορτῆς, μὲ τὰ ὡραιότατα «μεθέορτα», τροπάρια, ποὺ ἐξιμνῶν ἐπὶ τῇ «Κοιμήσει», τὴν «ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον».

Οἱ Εὐαγγελισταί, ποὺ μοναδικό σκοπὸ τῆς συγγραφῆς τῶν Εὐαγγελίων εἶχαν νὰ φανερώσουν στὸν κόσμῳ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ ἀπολυτρωτικὸ ἔργο τοῦ Σωτῆρος, ἔγραψαν βέβαια, καὶ γιὰ τὴν Παναγία, ὅτι ἦταν στενὰ συνδεδεμένο μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Μᾶς δίνουν πληροφορίες γιὰ τὴν οἰκογένεια, τὸν Εὐαγγελισμό, τὴν Γέννησι, τὴν Ὑπαπαντή, τὴν ἀναχώρησι στὴν Αἴγυπτο, ἄλλα σχετικὰ περιστατικά, καὶ φθάνουν στὴν Σταύρωσι, ποὺ παρουσιάζουν μπροστὰ στὸ Σταυρὸ τὴν Παναγία καὶ τὸν μαθητὴν Ἰωάννην, στὸν ὁποῖον ἐμπιστεύεται τὴν Μητέρα του ὁ Κύριος. Σταματοῦν ὅμως οἱ Εὐαγγελικὲς διηγήσεις στὴν Ἀνάστασι καί, ἐπομένως τίποτα πιά δὲν ἀναφέρουν γιὰ τὴν μετέπειτα ζωὴ τῆς Παναγίας.

Ὑπάρχει ὅμως ἡ παράδοσις, ποὺ μὲ ἀνάλογη προσοχὴ καὶ εὐλάβεια διεισέτησεν ὅτι ἀφοροῦσε τὴν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια, ὅτι, εὐθὺς μετὰ τὴν Σταύρωσιν παρέλαβεν ὁ Ἰωάννης στὸ σπίτι του τὴν Παναγία στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου ἔζησε περὶ τὰ ἔνδεκα χρόνια μὲ τὴν ἐξαδέλφη τῆς Σαλώμη, μητέρα τοῦ Ἰωάννου.

Δὲν ἀπέθανε, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἡ Παναγία, ἀλλὰ «ἐκοιμήθη» καὶ «μετέστη» ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τοὺς Οὐρανούς. Καὶ βέβαια, «ἡ κεχαρισμένη πασῶν τῶν γενεῶν», αὐτὴ ποὺ ἦλθε στὸν κόσμῳ γιὰ νὰ φέρῃ σ' αὐτὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἡ «προελεγμένη ὡς κατωικητήριον τοῦ Παντάνακτος Θεοῦ», δὲν ἦταν δυνατόν, παρὰ καὶ νὰ φύγῃ ἀπ' τὸν κόσμον αὐτὸν μὲ ἐξαιρετικὸν ἐπίσης τρόπον.

Τρεῖς μέρες προηγουμένως, Ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἔφερε τὴν εἰδήσιν στὴν Παναγία, ὅτι ἤρθε καιρὸς νὰ ἀφήσῃ τὴ γῆ, γιὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ «ἄνω βασίλεια» τοῦ Υἱοῦ Της.

Μὲ χαρὰ καὶ συγκίνησι δέχτηκε τὴν εἰδήσιν. Καὶ εὐθὺς πῆγε, νὰ προσευχηθῇ στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν στὸν ἴδιον αὐτὸ τόπο, ποὺ συνήθιζε νὰ προσεύχεται ὁ Κύριος. Προσευχὴ χαρᾶς. Προσευχὴ εὐχαριστίας ἦταν τὰ ὁλόθεομα λόγια Της. Μετὰ τὴν προσευχὴ ἀνεκοίνωσε τοῦ Θεοῦ τὴν ἀπόφασιν στὴν Σαλώμη, στοὺς Υἱούς τῆς Ἰωάννην καὶ Ἰακώβου, καὶ στὶς ἄλλες φίλες Της. Εἶναι ἀλήθεια πὺς ἔκλαψαν καὶ ἐθρήνησαν, γιὰ τὴν θάνατον ἀπὸ κοντὰ τοὺς τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ τὴν εἶχαν εὐλογία Θεοῦ ἀ-

νάμεσα στὰ σπίτια τοὺς. Ἐγλόκανε τὸν πόνο τοὺς ὁμοῦς ἡ παρήγορος ὑπόσχεσις τῆς Παναγίας, ὅτι δὲν θάπαυε νᾶναι κοντὰ τοὺς καὶ νὰ μεσιτεύῃ στὸ Θεὸ γιὰ χάρι τοὺς. Μὲ προσευχὴ καὶ φιλανθρωπία πέρασαν οἱ τρεῖς αὐτὲς ἡμέρες. Τὴν τρίτη μέρα ἐγίνετο τὸ θαῦμα, νὰ ἔλθουν στὰ Ἱεροσόλυμα οἱ ἀπόστολοι, «ὕπῳ νεφῶν μετασώως αἰρόμενοι», καθὼς ψάλλει ἡ Ἐκκλησία. Θέλημα Θεοῦ, μὰ καὶ ἐπιθυμία τῶν Ἀποστόλων ἦταν νὰ παρευρεθῶν ὅλοι οἱ Μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ κοντὰ στὴν Παναγία στὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς Της, στὴ γῆ, νὰ πᾶρουν τὴν εὐλογία Της καὶ νὰ τὴν κηδεύσουν.

«Ἀπόστολοι ἐκ περάτων», λοιπὸν μαζεύτηκαν καὶ ἐκύκλωσαν τὴν νεκρικὴ κλίνη τῆς Θεοτόκου. Κι' ἀκούστηκαν τότε λόγια θαυμά. Μὲ ἱερὴ συγκίνησι, μὲ κατάνυξι ψυχῆς ἠμνησε ὁ καθένας τὴ χάρι Της, ζήτησε τὴν εὐλογία Της καὶ εἶπε τὸν πόνο του, μὰ καὶ τὴ χαρὰ του, γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Εὐαγγελίου, μὲ τὴν παράκλησιν νὰ φέρῃ αὐτὴ μὲ τὸ δικό Της στόμα τὴν ἀναφορά του στὸν Ἀρχηγὸ τῆς Πίστεως.

Κι' ἤρθε ἡ ὥρα, ποὺ μιὰ γλυκύτητα ἔλαμψε στὸ πρόσωπό Της καὶ παρέδωκε τὸ Πνεῦμα Της στὸν Υἱὸ Της καὶ Κύριον ἀφοῦ γνώρισε, μετὰ τὸν πόνο τοῦ Γολγοθᾶ, τὴ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως καὶ γλυκοχάριμα τῆς θεοσελείας τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ Ἀπόστολοι ἔφεραν μὲ κατάνυξι στὸν τάφο τὸ σελτὸν σκήνωμα, ἐνῷ μελωδίες Ἀγγέλων συνώδευαν τὰ βήματά τοὺς. Τόλμησε κύριος ἀπ' αὐτοὺς, Ὁ Χριστὸς, ν' ἀπλώσῃ τὰ χέρια του στὸ φέρετρο, γιὰ νὰ τὸ ἀνατρέψῃ, μὰ τὰ χέρια του κόπηκαν ἀπὸ ἀόρατη ρομφαία καὶ οἱ ἄλλοι τῆς συντροφίᾳς του τυφλώθηκαν. Θεραπεύτηκαν ἀργότερα, ἀφοῦ πίστεψαν καὶ ζήτησαν μὲ δάκρυα συγχώρησι γιὰ τὸ ἀνοουσιόρηγμά τοὺς. Στὴ Γεθσημανὴ ἐτάφη ἡ Παναγία σὲ λαξευμένο σὲ βράχο μνημεῖο.

Καὶ πάλιν ὁ Θεομῆς ἦταν θέλημα Θεοῦ νὰ λείψῃ ἀπ' τὴ κηδεία, γιὰ νὰ φανῇ τὸ θαῦμα τῆς κοιμήσεως. Δὲν πρόλαβε, κι' ἦταν ἀπαρηγόρητος γι' αὐτό. Θέλησαν τότε οἱ Ἀπόστολοι νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὸ μνημεῖο τῆς Παναγίας. Μὰ, σὰν ἀνοιξαν τὸν τάφον ἐνοιώσαν τὴν ἴδια χαρὰ, ποὺ πῆραν τότε στὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Ἀδειος ὁ τάφος καὶ μόνον τὰ σεντόνια θρισκότανε. Τὶ τὸ παράδοξο γιὰ τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, «τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσχηκρίτως τῶν Σεραφείμ»! Ἐδόξασαν τὸν Θεὸν καὶ ἐκήρυξαν αὐτὸ ποὺ εἶδαν: Ἡ Θεοτόκος «ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ», ἐκηδεύθη «ἐν Γεθσημανὴ τῷ χωρίῳ» καὶ «μετέστη πρὸς Κύριον».

Εὐρίσκεται στοὺς Οὐρανούς σὰν βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων. Ἀκούει τὶς παραλήσεις μας καὶ νοιάθει τὸν πόνο μας καὶ μεσιτεύει στὸν Υἱὸν Της καὶ Κύριον «πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις μητρὸς πρὸς ἐδμένειαν Δεσπότην». Φθάνει ἡμεῖς νὰ εἰμεθα ἄξιοι τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ ἄς προσέξουμε. Αὐτὸ ἄς ζητήσουμε ἀπὸ τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

16

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἀθανασίου ἐζήτησαν ἤδη νέαν εὐκαιρίαν διὰ νὰ δικάσουν αὐτόν. Ἐποφελούμενοι δὲ τῆς ἐπιροῆς, τὴν ὁποίαν προσκαίρως ἀπέκτησαν ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐζήτησαν τὴν συγκλήσιν νέας Συνόδου. Καὶ ἡ εὐκαιρία ἐπαρουσιάσθη. Ὁ Ἱ. Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως, τὸν ὁποῖον ἀνῆγειρεν ὁ Κωνσταντῖνος ἐπὶ τοῦ Τάφου τοῦ Κυρίου, εἶχεν ἀποπερατωθῇ, τὰ δὲ ἐγκαίνια του ἐπεθύμει ὁ Αὐτοκράτωρ, νὰ γίνουν μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας. Ὁ Νικημφίδης Εὐσέβιος ὑπέβαλεν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ παρουσία ὅσων τὸ δυνατόν περισσοτέρων Ἐπισκόπων θὰ συνετέλει εἰς τὸ νὰ καταστῶσιν πανηγυρικώταται αἱ ἐορταὶ τῶν ἐγκαίνιων. Συνελπῶς, ἡ σύγκλησις συνόδου τινὸς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, καὶ τὸν πανηγυρικώτερον ἐορτασμόν τῶν ἐγκαίνιων θὰ ἐξυπηρετῇ, καὶ εἰς τὴν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας θὰ συνετέλει.

Οὕτως ἀπεφασίσθη νὰ συγκληθῇ Σύνοδος εἰς τὴν πόλιν τῆς Τύρου. Οἱ Ἀρειανοὶ ὑπέβαλον εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τὸν κατάλογον τῶν Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐκαλοῦντο εἰς τὴν Σύνοδον, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ πλείστοι ἀνῆκον εἰς τὴν μερίδα τῶν, ὁμῶς δὲ ἀπεστάλησαν τὰ αὐτοκρατορικά γράμματα τὰ συγκαλοῦντα τοὺς Ἐπισκόπους εἰς τὴν Σύνοδον. Οἱ Ἐπίσκοποι ἦλθον εἰς τὴν Τύρον πολυάριθμοι, περὶ τὰ μέσα δὲ τοῦ 335 ἡ Σύνοδος εἶχε συγκροτηθῇ. Ἐλάχιστοι μεταξὺ τῶν Ἐπισκόπων αὐτῆς ἦσαν οἱ Ὁρθόδοξοι. Πραγματικὸς δὲ πρόεδρος τῆς Συνόδου ταύτης ὑπῆρξεν λαϊκὸς τις ὀνόματι Διονύσιος ἀποσταλὴς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος τῇ παρακλήσει τῶν Ἀρειανῶν, ὅστις συνοδεύμενος ὑπὸ στρατιωτῶν, ἐδικαιολόγει τὴν παρουσίαν του διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως. Ἀλλ' ἐνῷ τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα, εἰς μόνον ἄνθρωπος ἤρρηξε νὰ ἔλθῃ. Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ὁ Ἀθανάσιος, ὅστις ἤρνετο νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Σύνοδον, διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἤρρηξεν νὰ παρουσιασθῇ καὶ ἐνώπιον τῆς ἐν Καισαρείᾳ Συνόδου.

Ἠναγκάσθησαν διὰ τοῦτο νὰ προσφύγουν εἰς ἐντονώτερα μέτρα οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἀθανασίου. Καὶ τὸν μὲν Πρεσβύτερον Μακάριον ὠδήγησαν σιδηροδέσμιον διὰ στρατιωτῶν εἰς τὴν Τύρον, διὰ δὲ τὸν Ἀθανάσιον ἐνήργησαν, ὥστε ὁ ἴδιος ὁ Αὐτοκράτωρ διὰ προστακτικῶν γράμματος νὰ καλέσῃ αὐτόν. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἀθανασίου ἐφαντάζοντο, ὅτι οὗτος θὰ ἤρρηξετο μόνος. Ποία ὁμῶς ὑπῆρξεν ἡ κατάληξις τῶν ὅταν εἶδον αὐτὸν νὰ συνοδεύηται ἀπὸ τεσσαράκοντα ὀκτὼ (48) Ἐπισκόπους, ἐκ τῶν ὁποίων μεριχοὶ ἦσαν ὁμολογηταί, βαστάζοντες τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου εἰς τὰ σώματα τῶν ἐκ τῶν προηγηθέντων διωγμῶν. Ἐφώναζαν ὅλοι κατὰ τοῦ Ἀθανασίου, καὶ πολλοὶ ἐκ τοῦ ἐχθρικοῦ πρὸς αὐτὸν στρατοπέδου τὸν κατηγό-

ροον, ὅτι εἶχεν ἔλθει διὰ νὰ συνταράξῃ τὴν Σύνοδον μὲ τὰς ραδιουργίας του.

Ἡ πρώτη συνεδρίασις εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἀθανάσιος ἔλαβε μέρος εἶναι ἀξιωμακρινέυτος. Ἐμφανίζεται εἰς ἡμᾶς ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας μὲ ἐν μεγαλεῖον σχεδὸν ὑπεράνθρωπον.

Ὅταν ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν Σύνοδον, οἱ Ἀρειανοὶ Ἐπίσκοποι ἐξεδήλωσαν ὡς ἐξ ἐνστίκτου τὴν πρὸς αὐτὸν ἀποστροφὴν τῶν. Ἀντὶ νὰ παραχωρήσουν εἰς αὐτόν τὴν προεδρείαν, ὡς Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, τὸν ἀφῆσαν μόνον, ὁρθὸν ἐν μέσῳ τῆς μεγάλης αἰθούσης ὡς ἔνοχον ἐγκλημάτων ἀέναντι τῶν δικαστῶν του. Ἦτο ὄντως θέαμα παραδόξον νὰ βλέπῃ τις τὸν ἄνδρα αὐτόν, ὅστις κατακλύφθη ἀπὸ δόξαν ἐνώπιον μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς διάκονος τότε, νὰ περιφρονῆται ὡς Πατριάρχης τόσον, ἀπὸ μίαν Ἐπαρχικὴν Σύνοδον. Ὁ Ἀθανάσιος ἐν τούτοις παρέμεινε ἀτάραχος καὶ σωπηλὸς, ὅπως ὁ Κύριος εἰς τὸ Πραιτώριον.

Ἀλλ' ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἡρακλείας Ποτάμιον δὲν ἠμύνησε νὰ συγκρατηθῇ. Δάκρυα ἀγανακτήσεως ἔρρεον ἀπὸ τὰς σεβασμίας παρειάς του. Ὁ μόνος ὀφθαλμὸς, ὅστις τοῦ ἀπέμεινε μετὰ τὸ μαρτύριον, διότι τὸν ἄλλον τὸν εἶχον ἐξορύξει κατὰ τὸν τελευταῖον διωγμὸν, ἐξεσφενδόνιζε φλόγας. Ἐσηκώθη, καὶ ἀπευθυνόμενος ὁ γηραιὸς ὁμολογητὴς πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον Καισαρείας Εὐσέβιον, ἀνεφώνησε: «Πῶς, Εὐσέβιε, κάθησαι σὺ, καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἀθανάσιος, ἂν καὶ ἄθως, ἴσταται ἐνώπιόν σου ὡς ἐγκληματίας τις ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ του; Ἀ! τοῦτο εἶναι ἀνυπόφορον. Εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, δὲν ἐνθυμῖσαι, ὅτι σὺ καὶ καὶ ἐγὼ ἡμεῖθα μαζὶ δέσμοι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ διωγμοῦ; Ἐγὼ ἔχασα τὸν ἕνα ὀφθαλμόν μου, ἐνῷ σὺ δὲν ἔχασες κανέναν σωματικὸν σου μέλος. Κανέν σημεῖον δὲν ἔχεις, ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ φαίνεται ὅτι ἔπαθες διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὅχι μόνον οὐκ, ἀλλὰ σὲ βλέπουν ὅλοι ἐδῶ δημοσίᾳ ὡσαύτως ὑγιῇ καὶ σῶον, ὅπως πάντοτε, χωρὶς τὸν παραμικρὸν ἀσθενήσιμον. Πῶς ἄλλως κατώρθωσας νὰ ἐξέλθῃς ἐκ τῶν φυλακῶν εἰς τοιαύτην κατάστασιν, παρὰ μόνον ἀφοῦ ὑπεσχέθης ὅτι θὰ διέπραττες τὸ ἔγκλημα (τῆς ἀρνήσεως) εἰς τὸ ὁποῖον σὲ ἐξηνάγαζον οἱ διώκται τῆς Πίστεως;».

Αὐτὸ τὸ αἰματηρὸν μαστίγωμα, καταφερόμενον καθ' ἑνὸς Ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε εἶχε χάσει τὸ θῆρος του καὶ ἀπεδειλίασεν ἀνάνδρως, ἐπέφερε δεινὸν ἀποτέλεσμα. Ὁ ἀναιδὴς Εὐσέβιος ἐσηκώθη καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἐάν ἐδῶ μέσα ὅπου ἤμειντε ἔχετε τὸ θράσος νὰ ἀνθίστασθε εἰς ἡμᾶς τόσον δημοσίᾳ, ἐάν ἐδῶ δεικνύετε μίαν τοιαύτην τυραννίαν, ποῖος θὰ ἀμφιβάλλῃ, ὅτι εἰς τὰς ἐπαρχίας σας διαπραττέτε πολὺ μεγαλυτέρας βιαιότητας;». Ταῦτα εἰπὼν ὁ Εὐσέβιος ἀνεχώρησε ἀποχωρήσας τῆς Συνόδου. Ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ

ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

‘Ο ιερεύς και οί ασθενείς

‘Ο δημόσιος βίος του Κυρίου, πού είναι το αιώ-
νιον πρότυπον, πού χρεωστούν περισσότερον από κά-
θε άλλον οί ιερείς οί υπηρέται του να αντιγραφούν,
έδαπανήθη, κατά το μεγαλύτερον μέρος, εις την έξυ-
πηρέτησιν των αρρώστων. Είς τυφλούς, έδωσε φώς,
παρλυτικούς έστρώσεν οδούς, εκαθάρισε λεπρούς,
ανέστησε όχόμη και νεκρούς. «Και περιήγεν ό Ιη-
σοῦς τās πόλεις και τās κόμας, γράφει ό Εὐαγγελι-
στής, θεραπεύων πāsαν νόσον και πāsαν μαλακίαν
έν τῷ λαῷ» (Ματθ. θ', 35). "Αρα από τὰ βασικά
καθήκοντα του ιερέως είναι ή φροντίς διὰ τούς ασθε-
νείς. Μόλις πληροφορηθῇ κάτι χωρίς να περιμένη
πρόσκλησιν πρέπει ό ιερεύς να τρέξη εις τὸ κρεβάτι
του αρρώστου τέκνου του.

Και να κάμῃ τί; Δεν θὰ αρχίσῃ βέβαια, όπως
κάνουν πολλοί, θιαστικά και αδιάρκιστα τὴν «κατήχη-
σιν». Εἰς τὴν πρώτην επίσκεψιν χρειάζεται ιδιαίτερος
ή ευγένεια και ή λεπτότης, πού ποτέ άλλωστε δεν
πρέπει να λείπουν. Αἱ πρώται προσεκτικαὶ ἐρωτή-
σεις, ὡς ἀφορρὸν τὴν ἐργασίαν του αρρώστου, τὰς
συνθῆκας τῆς ζωῆς του, τούς συγγενικούς του δε-
σμούς. Τὴν δευτέραν φοράν ἡμπορεῖ να χρωματίσῃ
τὴν ἐπίσκεψίν του με ὀλίγον θρησκευτικὸν χρώμα.
Ἡμπορεῖ να ἐρωτήσῃ με χαμόγελον, ἂν ὁ ἄρρωστος

ἐκκλησιάζεται, ἂν μελετᾷ τὴν Ἀγ. Γραφήν ἢ κανένα
χριστιανικὸν περιοδικὸν και να τοῦ δωρίσῃ μίαν Κ.
Διαθήκην και ὅ,τι ἄλλο κατάλληλον. Καὶ ὅταν με τὰς
συχνὰς ἐπισκέψεις ἀναπτυχθῇ κάποια οἰκειότης ἀνά-
μεσα εις τὸν ἀσθενῆ και τὸν ιερέα, τότε ἡμπορεῖ να
γίνῃ λόγος διὰ τὴν Ἑξομολόγησιν και τὴν Μετάλη-
ψιν. Καὶ πάλιν ὅμως με πολλὴν δεξιότητα, διότι δεν
έχουμεν συνηθίσαι τούς χριστιανούς εις τὴν συγχὴν Κοι-
νωσίαν. Καὶ ἔτσι και με τὸ ἄκουσμα μόνον τῆς λέ-
ξεως αὐτῆς ὁ ἀσθενὴς ταράσσεται, καρτεῖται ἀπό-
τρόμον, διότι ἔχει τὴν ὀλεθρίαν και ἀσπύριον προ-
κατάληψιν, ὅτι με τὴν Ἀγίαν Κοινωνίαν ἀκολουθεῖ ὁ
θάνατος.

Με τὰς ἐπισκέψεις του ὁ ιερεύς θὰ ἔχῃ ὡς ἀντι-
κειμενικὸν σκοπὸν: α) Εἰς τὴν περίπτωσιν πού ὁ ἄρ-
ρωστος εἶναι ἀδιάφορος θρησκευτικὰ ἢ και πολέμιος
τῆς χριστιανικῆς πίστεως, να ἐπιδράσῃ πνευματικὰ
ἐπάνω εις αὐτὸν και να τὸν ἀποδώσῃ εις τὸν Χρι-
στόν. β) Ὅταν ὁ ἄρρωστος εἶναι πιστός, να τὸν πα-
ρηγορήσῃ και να τὸν δυναμώσῃ, διὰ να ἀντιμετωπίσῃ
με θάρρος τὰς ὀδυνηρὰς στιγμὰς τῆς ἀρρώστιας του
και να ὑποκύβῃ εις τὸν θάνατον, ἂν ἔτσι ὥρισε τὸ
θέλημα τοῦ Θεοῦ, με τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἀποτελεῖ λύτρω-
σιν και «μετάστασιν ἐκ τῶν λυπηροτέρων ἐπὶ τὰ θυ-
μωδέστερα». γ) Ἄν ὁ ἀσθενὴς εἶναι και ἄπορος, τό-
τε πρέπει ὁ ιερεύς να τὸν ἐνισχύσῃ οικονομικά. Θὰ
χρειασθῇ δηλαδὴ και ὀλικὴ βοήθεια.

Θὰ ἐπισκέπτεται λοιπὸν ὁ ιερεύς τούς ἀσθενεῖς
ἐνορίτας του και θὰ τοὺς βοηθῇ πνευματικὰ και ὀλι-
κά, δεικνύων ἔτσι ἔμπρακτα, ὅτι εἶναι στοργικὸς πα-
τήρ, πού ἐνδιαφέρεται διὰ κάθε ἀνάγκην τῶν παι-
διῶν του. Θὰ τὸ κάμῃ αὐτό, διότι εἶναι καθήκον, ἀλλ'
ἀκόμη, διότι θὰ τὸν ἀγαπήσουν οἱ χριστιανοὶ βλέπον-
τές του να τοὺς ἐπισκέπτεται εις τὰς ἀσθενείας των
και περισσότερον, ὅταν πρόκειται δι' ἀσθενείαν με-
ταδοτικὴν. Καὶ θὰ αἰσθάνονται τὴν ἐν τῶν και εὐεργ-
εσίαν τοῦ Θεοῦ μεγάλην, διότι ἔχουν τέτοιον ποι-
μένα.

«Ὅταν οἱ ἄνθρωποι βλέπουν τὸν ιερέα βαδίζον-
τα ὑπὸ βροχὴν ραγδαίαν πρὸς τὸν οἶκόν του, ὅπου ὁ
χριστιανὸς ἀσθενὴς κατέκειται ὅταν βλέπουν αὐτὸν
να ἀφίγῃ τὴν τραπεζίαν του και τὴν κλίνην του και
ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς να βαδίξῃ δι' ὁδῶν ἀνομι-
λῶν και ἀτραπῶν βορβορωδῶν ἐκεῖ ὅπου ὁ ἀσθενὴς
ὅταν βλέπουν, ὅτι λοιμώδης ἀσθένεια δεν φοβίζει αὐ-
τόν, ἀλλὰ ἀτάραχος και ἀφοβὸς κάθεται παρὰ τὴν
κλίνην ἐκείνων, οἱ ὅποιοι πυρέσσουν σφραδίζοντες ἐκ
τῶν ὀδυνῶν νόσου ἐπικινδύνουν ὅταν βλέπουν αὐτὸν
κώπτοντα ἐπὶ τοῦ προσφιλὸς των τέκνου, πατρός ἢ
μητρός και δεικνύοντα διὰ τῆς ὀλης συμπεριφορᾶς
του τὴν στοργὴν και τὸν οἶκτον τὸν ἐπιδειχθέντα ὑπὸ
τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς πύσχοντας ὅταν βλέ-

τοῦ Ἀθανασίου ἐπρόκειτο να ὑποστούν και ἄλλην τα-
πείνωσιν. Ὁ ὁμολογητὴς Παφνούτιος, ὅστις εἶχε κα-
ταδικασθῇ ὑπὸ τοῦ Αυτοκράτορος Μαξιμιανοῦ εις
καταναγκαστικά ἔργα ἐν τοῖς μεταλλείοις, και τοῦ
ὁποίου οἱ διώκται τῆς Πίστεως εἶχον ἐξουίξει τὸν
δεξιὸν ὀφθαλμὸν και εἶχον ἀποκόψει τὸν ἕνα πόδα,
βλέπων ἕνα συνάδελφόν του, ἔνδοξον ὁμολογητὴν και
τοῦτον, να κάθηται ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἀθανα-
σίου, κατηρδύνθη πρὸς αὐτόν, και λαβὼν τοῦτον ἀ-
πὸ τῆς χειρὸς τῷ ἔλεε:

Ἐπίσκοπε τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ, Μάξι-
με, φέρω και ἐγώ, ὅπως και σὺ, τὰ στίγματα τοῦ
Χριστοῦ, ἀπὸ τὰ βασανιστήρια, τὰ ὁποῖα ὑπεμείναμεν
διὰ τὴν ἀγάπην Του. Ἐχασα μαζί με σέ ἕνα ἀπὸ τούς
ὀφθαλμούς μου, διὰ να ἀπολαύσωμεν τὸ θεῖον φῶς.
Δεν ἠδυνάμην να σέ βλέπω ἐπὶ μακρὸν εις τὴν σῶνα-
ξιν αὐτὴν τῶν κακῶν και δολίων και να κάθῃσαι με-
ταξὺ τῶν ἐργατῶν τούτων τῆς ἀδικίας.

Και οἱ δύο ἡρωτηριασμένοι ὁμολογηταὶ γέρον-
τες, ὑποβαστάζοντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ὡς δύο ἀδελφοὶ
και συστρατιῶται, διέσχισαν τὴν μεγάλην αἵθουσαν
και ἤλθον να καθήσουν πλησίον τοῦ Ἀθανασίου.
Προφανῶς ἢ μερὶς τῶν ἐναρέτων Ἐπισκόπων δεν ἦ-
το με τὸ μέρος τοῦ Ἀρειανοῦ Εὐσεβίου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΙΧΑΡΗΤΗΡΙΟΝ ΕΙΤΡΑΦΟΝ

Πρὸς

Τὸν Ἐξοχότατον Πρόεδρον τῆς Ἐθνικῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, καὶ ὑπουργὸν Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κύριον Γεώργιον Παπαδόπουλον

Ἀθήνας

Κύριε Πρόεδρε,

Ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων Παλαισημερολογιτῶν τῶν ἱσταμένων ὡς ἀνυστάκτων φρονούντων ἐπὶ τῶν ἐπαύξεων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδος, ἔρχομαι νὰ σὰς συγχαρῶ ἐνθέρμως ἐπὶ τῇ ἀναλήψει εἰς τὰς στιβαράς σας χεῖρας τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων. ἔχομεν βεβαίαν καὶ ἀκράδαντον τὴν ἐλπίδα ἡμεῖς οἱ Ἀγρόται Παλαισημερολογίται νομοῦ Δράμας, ὅτι θὰ θέσητε ἐκποδὸν καὶ ἀνεύρογγον καὶ καταργητέαν τὴν Νερόνιον, ἀντιχριστιανικὴν καὶ ἀντισυνταγματικὴν Ἐγκύκλιον ὑπ' ἀριθ. 4.107)69 τοῦ παραιτηθέντος Ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Θ. Παπακωνσταντίνου, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐλαμβάνοντο ἄδικαι καὶ ἀνελεύθερα μέτρα συλλήβδην ἐναντίον τῶν Παλαισημερολογιτῶν. Ἐλπίζομεν, ὅτι αἱ δικαιοσύνης σας στοργὴν διὰ ὅλους, ἐλευθερίαν καὶ δικαιοσύνην θὰ ἐπαληθευθοῦν εἰς τὴν προᾶξιν διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν. Εὐχόμεθα, ὅπως Κύριος ὁ Θεός, σὰς βο-

πρῇ εἰς τὸ μέγα τοῦτο ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἔργον Σας.

Ἐν Δράμῃ τῇ 22 Ἰουνίου 1969

+ Πρωθιερεὺς Παλαισημερολογιτῶν Δράμας
Μιχαὴλ Σαβδόπουλος

Περὶ τῆς Εἰρήνης

Ἡ εἰρήνη εἶναι καθαρότης τοῦ νοῦς, ἀπλότης τῆς ψυχῆς, εὐχαρίστησις τῆς καρδίας, ἡσυχία τῆς ζωῆς, καὶ εἶναι σύντροφος τῆς Ἀγάπης.

Ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος λέγει ὁ ἄνθρωπος ὁποῦ ζῇ εἰρηνικὸς, δὲν εἶναι ποτὲ πτωχός· διότι ἡ Εἰρήνη ποιεῖ νὰ τιμᾶται περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου. Καὶ ὅσον πλούσιος καὶ ἂν εἶναι τις, ἂν δὲν χαίρῃ τὴν ἡσυχίαν τῆς καρδίας, αὐτὸς εἶναι ὁ πλεονεχὴς δυστυχὴς ἄνθρωπος, ὁποῦ νὰ εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον λέγει, ὅτι οἱ Εἰρηνοποιοὶ θέλουσι κρατῆθαι ὧς υἱοὶ Θεοῦ.

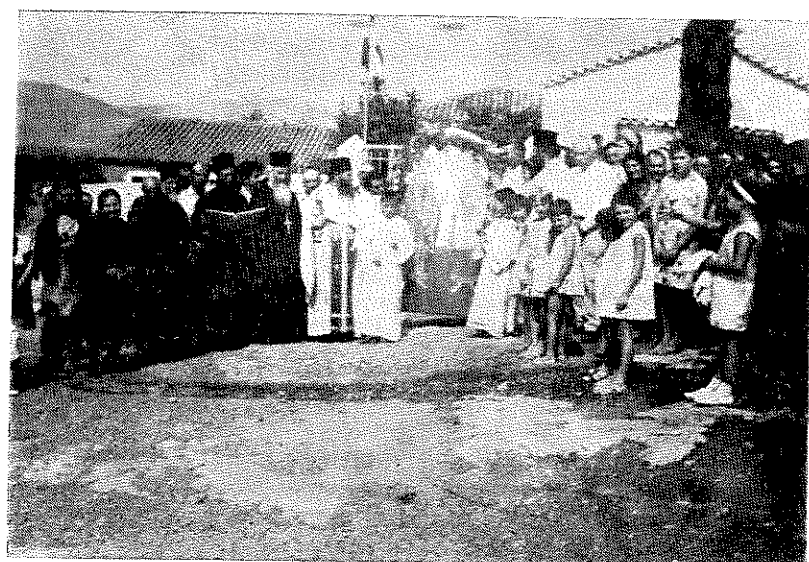
Ὁ Πλάτων λέγει, πᾶς ὁ πόλεμος μας πρέπει νὰ εἶναι μὲ τὰ πάθη, καὶ πρέπει νὰ ἔχομεν Εἰρήνην μὲ τὰς Ἀρετάς.

(Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἄνθος Χαρίτων»)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεν τοὺς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς, ὅτι «ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» μίαν συντόμως θὰ ἀνοίξῃ διβλαιοπωλεῖον εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς.

Εἶναι δὲ εὐνόητον ὅτι οἱ ἀγοράζοντες ἐξ αὐτοῦ τὰ βιβλία των, καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα θὰ ἐνισχύσουν οἰκονομικῶς, καὶ βιβλία ἡγγυημένου Ὁρθοδόξου περιεχομένου θὰ προμηθεύωνται.

Ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Πανήγυριν
τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων εἰς
Κορὺνην - Θηβῶν.

Γεγονότα και Κρίσεις

Ἡ Μετάβασις τοῦ Πάπα εἰς Γενεύην

Ἡ πρόσφατος μετάβασις τοῦ Πάπα εἰς Γενεύην ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν Παπικῶν ὡς μέγα ἱστορικὸν γεγονός. Κατεβλήθη δὲ μεγάλη προσπάθεια ὑπ' αὐτῶν διὰ νὰ ἐντυπωσιάσουν ὁλόκληρον τὸν κόσμον καὶ νὰ προσελκύσουν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς «τὸ μέγα ἱστορικὸν γεγονός». Δυστυχῶς ὅμως δι' αὐτοὺς, δὲν τὸ ἐπέτυχον. Ἰδοὺ τὴν γράφει διὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν ἔγκυρον ἐπιστημονικὸν καὶ πνευματικὸν περιοδικόν: «Ἐπρεπε νὰ εἶνα τὸ μεγαλύτερον γεγονός τῶν ἡμερῶν τούτων. Ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ ἐπέρασεν ὅχι ἀκριβῶς ἀπαράστητον ἀλλὰ χωρὶς νὰ προκαλέσῃ ποσοστὸν τῆς προσοχῆς ποὺ θὰ περίμενε κανεὶς. Ἐννοοῦμεν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα... εἰς τὴν Γενεύην, εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Καλδινισμού, εἰς τὴν ἀντι—Ρώμην, καὶ ἀκόμη ἐπίσκεψιν ἢ ὁποία ἐγίνε μετὰ τὴν δικαιολογίαν τῆς ἐπαφῆς μετὰ τὴν Διεθνή Ὁργάνωσιν Ἑργασίας. Ἐπίσκεψιν γεματὴν ἐτικέτταν καὶ προσφωνήσεις κατὰ συνθήκην... (Συζήτησις ἀριθ. φ. 113) τὸ δὲ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας «Ἐκκλησία» μᾶς πληροφορεῖ ὅτι «φανατικοὶ τινες προτεστάνται ἀπέπειράθησαν ἐν Γενεύῃ νὰ προβοῦν εἰς ἀποδοκιμασίας κατὰ τοῦ Πάπα, (τεύχος 14ον 1969). Ἀλλ' οἱ Παπικοὶ προσπαθοῦν νὰ συμπληρώσουν τὸ κενὸν εἰς συνεχεῖς ἔκτοτε δημοσιεύσεις ἐπὶ τῆς Ἐπισκέψεως ταύτης τοῦ Πάπα.

Τὶ ἐλέχθη εἰς Γενεύην

Ἀρχόμενος τοῦ ἐνώπιον τοῦ «Παγκοσμίου Συμβ. Ἐκκλησιῶν» λόγου τοῦ ὁ Πάπας εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἰδοὺ εὐρισκόμεθα ἐν μέσῳ ἡμῶν. Τὸ ὄνομα ἡμῶν Πέτρος, (ἐνῶ ὀνομάζεται Παῦλος). Ἡ δὲ Γραφή λέγει εἰς ὑμᾶς ποίαν ἔνοιαν ἠθέλησεν ὁ Χριστὸς νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο, καὶ ποία καθήκοντα ἐπιβάλλει εἰς ἡμᾶς, ἤτοι τὰς εὐθύναις τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ». Διὰ τῶν λόγων τούτων ὁμολογεῖ μετὰ παρρησίαν ὁ Πάπας ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεῖ εἰς τὸ ἐξουσιαστικὸν Πρωτεῖον καὶ τὸ Ἀλάθητον τοῦ Πάπα, ὡς δῆθεν διαδόχου τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου. Πόσον ἀνεδραφικὰ ὅμως εἶναι ταῦτα εἰς τὴν ἐνεστῶσαν ἐποχὴν! Ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ Ἱστορία διαψεύδουν τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν Παπῶν, διότι καὶ αἰρετικοὶ Πάπαι ὑπῆρξαν καὶ ἐγκληματίαι. Ἐπὶ τῶν λόγων τούτων τοῦ Πάπα τὸ περιοδικὸν «Σωτήρ» γράφει τὰ ἑξῆς: «Δι' ὅσων εἶπεν (ὁ Πάπας) ἐφάνερωσεν ὅτι δὲν ἐγκαταλείπει τὸ Πρωτεῖον, ἀλλ' ἔχεται αὐτοῦ στερεῶς... ὑπὸ τοιούτους ὁρους πᾶσα συζήτησις καθίσταται ἀδύνατος, ἐφ' ὅσον ἡ Ρώμη ἐξακολουθεῖ νὰ προβάλλῃ τὸ ἀπαράδεκτον Παπικὸν Πρωτεῖον» (ἀριθ. φύλλου 419)

Τὰ κακουργήματα τῶν Οὐνιτῶν

Εἰς ἄλλην στήλῃν τοῦ παρόντος δημοσιεύεται ἀνακοίνωσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Τσεχοσλοβακίας, διὰ τῆς ὁποίας ἐκτίθενται πρὸς τὰς ἄλλας ὁμοδόξους Ἐκκλησίας τὰ εἰς βάρος αὐτῆς διαπραχθέντα ὑπὸ τῶν Οὐνι-

τῶν καὶ τῶν Παπικῶν ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα σχολιάζον τὸ Περιοδικὸν «ὁ Σωτήρ» γράφει: «τὶ μαρτυροῦν τὰ θλίβερά αὐτὰ γεγονότα; Μαρτυροῦν ὅτι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία δὲν ἐσκέφθη ἀκόμη νὰ μετανοήσῃ. Δὲν ἐσκέφθη ἀκόμη νὰ ἀφήσῃ τὰς παλαιὰς μεθόδους τῆς τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς διπλωματίας—ὑποῦλου διπλωματίας—αὐτὸ θὰ εἴπῃ Οὐνία—οὔτε τὰς μεθόδους τῆς βίας. Καὶ κατόπιν συνεργαζόμεθα μετὰ Οὐνίτην διὰ τὸν κοινὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα καὶ ὁμιλοῦμεν περὶ ταχείας ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τῆς... ἀγάπης» (Ἀριθ. φ. 422.)

Μόνον τὸ Πάσχα;

Ἄρκετὰ συντηρητικὰ περιοδικὰ ὑπερημύνθησαν τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα, προβάλλοντα ὡς παράδειγμα τὸ προηγούμενον πάθημά των μετὰ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἑορτολογίου εἰς τὰς ἀκινήτους ἑορτάς. Ἀλλὰ διατί μόνον διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα διαμαρτύρονται; Μήπως ἡ ἀπόφασις τῶν 318 θεοφόρων Πατέρων περὶ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὑπὸ πάντων τῶν Χριστιανῶν τῆς Οἰκουμένης, δὲν ἀφορᾷ, ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς, καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας ἑορτάς; Ἀπαγορεύεται ἡ δημιουργία ἀνωμαλίας, ἡ σχίσματος μετὰ τὸν διάφορον τρόπον καὶ χρόνον ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ὑπὸ τῶν Ὁρθόδοξων, καὶ ἐπιτρέπεται τοῦτο διὰ τὰ Χριστοῦγεννα, τὰ Θεοφάνεια καὶ τὰς ἄλλας ἑορτάς; Τὶ λέγει εἰς τὴν μνημειώδη πρὸς τοὺς ἀπολειφθέντας Ἐπισκόπους ἐπιστολὴν τοῦ ὁ Μέγας Κων)τίνος; Εἶναι ἄτοπον, λέγει, τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἄλλοι μὲν νὰ νηστεύουν καὶ νὰ πενθοῦν, ἄλλοι δὲ νὰ καταλύουν καὶ νὰ εὐφραίνωνται. Αὐτὸς ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς ληφθείσης ἀποφάσεως τῆς Ἀ' Οἰκ. Συνόδου, νὰ ἄρῃ τὸ ἄτοπον τοῦτο, εἴτε εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα τοῦτο συνέβαινε, εἴτε εἰς ἄλλην τινὰ τοιαύτην, ἐπομένως πρέπει νὰ ἐλέγχωνται τοῦλάχιστον οἱ τὴν ἑορτολογικὴν μεταρρύθμισιν ἀποδεχόμενοι ἢ ἀνεχόμενοι ὡς παραβάται, διότι καὶ ἡ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐπιβληθεῖσα μεταρρύθμισις ἔχει τὰς δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις καὶ τὰ τραγελαφικὰ φαινόμενά της καὶ ἐπὶ τοῦ κύκλου τῶν κινητῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα. Οὕτως, ἑορτάζεται ἐνίοτε ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων πρὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγ. Πάντων, ἢ ὁποία εἶναι Ἀπόκρεω διὰ τὴν Νηστείαν, εἰς τὴν ἑβδομάδα τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς, ὅτε γίνεται κατάλυσις εἰς πάντα, ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἑβδομάδα τοῦ Πάσχα. Τὶ θὰ ἐλεγέ τις ἂν ἐπεβάλλετο Νηστεία κατὰ τὴν Διακαινήσιμον ἑβδομάδα; Εἶναι δὲ ἄστοχον τὸ προβαλλόμενον παράδειγμα τοῦ Ἀγίου Πολυκάρπου, διότι τότε ὁ Ἅγιος προσεπάθει νὰ ἐνώσῃ τοὺς διηρημένους ὄντας Χριστιανούς, καὶ ὄχι νὰ διαρέσῃ τοὺς ἡνωμένους, ὅπως συνέβη μετὰ τὴν ἑορτολογικὴν μεταρρύθμισιν, διὰ τὴν ὁποίαν, ἂν δὲν διεμαρτύρατο οἱ «καθυστερημένοι καὶ μαυροὶ Παλαιοημερολογίται» καὶ δὲν ἠγωνίζοντο μέχρις αἵματος, θὰ εἶμαθε σήμερον ἂν ὄχι τελείως ἠνωμένοι, μᾶλλον ὑποτεταγμένοι εἰς τὸν Πάπαν, τοῦλάχιστον πολὺ πλησίον αὐτοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένη ἀλήθεια, τὸ δὲ περισσὸν ἐκ τοῦ πονηροῦ.

Τὸ νέον Ἡμερολόγιον ἐδημιούργησε σχίσμα

Εἰς τὸ ἔγκριτον χριστιανικὸν περιοδικὸν «Σωτὴρ» (16 Ἰουλ. 1969) καὶ εἰς σχόλιον ὑπὸ τὸν τίτλον: «ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΔΙΑ Τὸ ΠΑΣΧΑ» ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς: «Εἰς τὸ πρό τινας γενόμενον ἐν Ἀθήναις Οἰκουμηνικὸν Συμπόσιον διὰ τὸν κοινὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα, ἐξετάζων τὸ θέμα ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπ(μίου Θεσ)κῆς κ. Ἰω. Φουντούλης, εἶπε σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅτι «πρέπει κατ' ἀρχὴν νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄκρως ἐπιθυμητὸς διὰ πολλοὺς λόγους ὁ κοινὸς ἑορτασμὸς τῆς ἑορτῆς ταύτης ὑφ' ὅλων τῶν Χριστιανῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ἐπ' οὐδενὶ ὅμως λόγῳ χάριν τοῦ σκοποῦ τούτου δύναται νὰ θυσιασθῇ ἡ λειτουργικὴ ἐν προκειμένῳ ἐνότης τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Εἶναι προτιμότερον νὰ ἑορτάζωμεν τὸ Πάσχα εἰς ἄλλην ἀπὸ τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας ἡμέραν καὶ νὰ ὑφιστάμεθα τὰς ταλαιπωρίας ἐκ τῶν πολυπλόκων πασχάλιων καὶ τῶν ἐκ τούτων ἐξαρτωμένων πολλαπλῶν τυπικῶν περιπτώσεων, ὅλοι ὅμως οἱ Ὁρθόδοξοι ὁμοῦ, ἢ νὰ προκληθῇ λειτουργικὴ διάσπασις, νέαι ἔριδες, σκάνδαλα καὶ σχίσματα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Εἰς τὴν ἑορτολογικὴν διαίρεσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν τοῦ ἔτους καὶ εἰς τὸ σχίσμα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν δὲν πρέπει νὰ προστεθῇ διάσπασις καὶ ὡς πρὸς τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα καὶ νέον σχίσμα Παλαιοπασχίτων...».

Ἀξίζει νὰ δοθῇ ἰδιαίτερα προσοχὴ εἰς τοὺς λόγους τοῦ κ. Φουντούλη καὶ συγκεκριμένως εἰς τὰς δύο λέξεις: «σχίσμα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν».

Ἀπορούμεν, ἐξιστάμεθα, θλιβόμεθα καὶ ἀγανακτοῦμεν σφόδρα κατὰ τοῦ κ. καθηγητοῦ, ὅστις τυγχάνει τελείως ἀντιστόρητος θεολογικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν λόγων του.

Οἱ Παλαιοημερολογίται δὲν ἐδημιούργησαν σχίσμα, κ. Φουντούλη, ἀλλ' ὑμεῖς οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Γρηγοριανόν, τὸ νέον ἡμερολόγιον, ὅπερ ὅλως ἀντικανονικῶς, αὐθαρέτως καὶ παρανόμως εἰσῆχθη ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ λατρείᾳ ἀπὸ τοῦ 1924.

Οἱ εἰς τὸ Πάτριον ἑορτολόγιον ἐμμένοντες ἀκολουθοῦν στερρῶς τὴν γραμμὴν πλεύσεως τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ λατρείᾳ καὶ κατ' οὐδένα λόγον δυνάμεθα νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς σχίσμα τὴν ἐμμονὴν τῶν ἐν τοῖς παραδεδομένοις.

Ὑμεῖς, κ. καθηγητά, καὶ ὅλοι οἱ Νεοημερολογίται εἰσθε σχισματικοὶ κατὰ τοὺς κανόνες τῶν Οἰκ. Συνόδων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄλλαχού τοῦ σχολίου σας γράφετε: «Τέλος ἀνάγκη, ὅπως ἐξετασθῇ κανονικῶς κατὰ πόσον καὶ μέχρι ποίου σημείου ὁ ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα δεσμεύεται ἐκ τῶν παλαιότερων κοινωνικῶν ἀποφάσεων τῶν Συνόδων ἢ ἐκ τῆς παράδοσεως τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας καὶ ποῖα περιθώρια πρὸς διευθέτησιν αὐτοῦ ὑπάρχουν ἐντός τῶν ἀνωτέρω ὁρίων».

Ἐκ τῶν λόγων ὑμῶν τούτων καταφαίνεται καὶ ἡ ὑμετέρα ἀσέβεια πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῶν Οἰκ. Συνόδων καὶ τὰς εὐσεβεῖς παραδόσεις καὶ ἡ ὅλως ἐπιπολαία γνώμη περὶ διευθετήσεως τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα.

Πότε, πῶς καὶ κατὰ ποῖον τρόπον θὰ ἑορτάζεται τὸ Πάσχα, ἔχει ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀποφανθῇ ἡ Α' Ἀγ. Οἰκ. Σύνοδος τῆς Νικαίας. Πρὸς τί λοιπὸν αἱ περαιτέρω συζητήσεις, σύνοδοι καὶ συμβουλία καὶ οἰκουμενικὰ συμπόσια;

Ἡ ἀπόπειρα καταργήσεως Συνδικῶν ὁρῶν ὑποδηλοῖ ἀσέβειαν ἀσύγνωστον.

Στῶμεν καλῶς! στῶμεν μετὰ φόβου! εὐθυγραμμίζοντες τὰς σκέψεις καὶ πράξεις ἡμῶν πρὸς τοὺς Πατέρας, οἵτινες συνιστῶσι τὴν ὑψίστην ἐκκλησιαστικὴν αὐθεντίαν τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως, δι' ὧν ἀπεφάνθησαν ἐν Συνόδοις.

Ἡ συμπαράστασις τοῦ τύπου

Εἶναι γνωστὰ τὰ ὅσα κατὰ τὸ παρελθὸν ὑπέστημεν ἡμεῖς οἱ διατηροῦντες τὸ πάτριον καὶ καθηγιασμένον διὰ τῆς δισχίλιετούς χρήσεώς του ὑπὸ τῆς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἑορτολόγιον. Εἰς ὅλα ταῦτα οὐδεμίαν φωνὴν διαμαρτυρίας ἠκούσθη ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Χριστιανικῶν ὁργανώσεων, μεγάλη δὲ μερίς τοῦ τύπου μᾶς εἰρωνεύεται. Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ ὠρισμένοι ἐξαιρέσεις ἐπαινεταί. Οὕτως ὁ «Ἑλληνικὸς Βορρᾶς» τῆς Θεσσαλονίκης, ἔγραψε τὰ ἐξῆς εἰς τὸ φύλλον τῆς 25.6.69, μὲ ἐπικεφαλίδαν: «Αἱ παραδόσεις» εἰς τὴν πρώτην σελίδα:

«Κάθε ἡμέραν τὸ ταχυδρομεῖον φέρει εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἑλληνικοῦ Βορρά» ἐπιστολάς, ἢ καὶ ἀντίγραφα ἐγγράφων ποῦ ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ ἄλλους κορυφαίους παράγοντας τῆς Κυβερνήσεως, αἱ ὁποῖαι στάζουν, εἶναι κυριολεξία, ἀπὸ τὴν πικρίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Μὰ διατὶ, λοιπὸν τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων ἀπεφάσισε, τὸν Ἀπρίλιον, ὀλίγον μετὰ τὸ Πάσχα νὰ σφραγίσῃ τοὺς Ναοὺς τῶν Ἑλλήνων αὐτῶν Χριστιανῶν; Εἶναι κακοὶ Ἕλληνες ἢ κακοὶ Χριστιανοί; Νομίζομεν, ὅτι εἶναι ἀπλῶς μία κατηγορία Ἑλλήνων, ἡ ὁποία ἐχομένη πολὺ τῶν Παραδόσεων, ἠθέλησε νὰ ἐμμελῇ εἰς τὸ Παλαιὸν Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον. Εἶναι λοιπὸν ἔγκλημα αὐτὸ ἢ μήπως ἡ ὑπερβολὴ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν εἶναι χρήσιμος εἰς ὅλους ἡμᾶς τοὺς ἄλλους, διότι μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐπιζήσωμεν ὡς ἰδιαιτέρας φυλὴ Ἑλλήνων, εἶναι ἀνάγκη νὰ μένωμεν πιστοὶ μετὰ φανατισμοῦ εἰς τὰς παραδόσεις τοῦ Γένους;

Ποῖος εἶπε δηλαδὴ εἰς τὸν Παναγιώτατον Πατριάρχην κ. Ἀθηναγόραν καὶ τοὺς ἡγέτας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ὁ ὁρησκευτὴς Ἑλληνικὸς Λαὸς θέλει νὰ ἑορτάζῃ τὸ Πάσχα μὲ τὰ ἄλλα δόγματα μαζὶ καὶ ὅτι λιποθυμᾷ διὰ τὴν ἐνωσιν πρὸς τὴν ὁποῖαν πορεύονται; Διαπράττονται κολοσσιαῖα λάθη, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς πρόκειται νὰ ἔχουν Ἑθνικὰς ἐπιπτώσεις. Δὲν λέγομεν τίποτε ἄλλο γραπτῶς, διότι θὰ τὰ εἰπωμεν ὅπου χρειάζεται προφανικῶς. Δὲν κάνουν κακὸν οἱ Πα-

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

λαιοημερολογείται, ἀπὸ τὰς τάξεϊς τῶν ὁποίων δὲν ἔχει προέλθει οὔτε ἑνὸς ἀντεθνικῶς δράσας Ἑλληνα, ἀλλὰ κάμνουν μέγα καὶ ἀλέθριον κακὸν αἱ ἀπὸκλίσεις ἀπὸ τὰς Ἑθνικὰς καὶ θρησκευτικὰς παραδόσεις τοῦ Γένους. Ὅποιοι δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεται αὐτό, εἶναι ἐπικίνδυνος διὰ τὸν Ἑλληνισμόν, τοῦλάχιστον λόγῳ μαρίας». Συμφωνοῦμεν ἀπολύτως εἰς τὰνωτέρω μὲ τὸν φίλτατον «Ἑλληνικὸν Βορρὰν».

Πανηγύρεις

— Τὴν 6 Αὐγούστου ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος, πανηγυρίζουν οἱ ὁμώνυμοι Ἱεροὶ Ναοί:

- 1) Ὁ Ἱ. Ναὸς Κυψέλης.
- 2) Ὁ Ἱ. Ναὸς Κορυδαλλοῦ.
- 3) Ἡ Ἱ. Μονὴ εἰς Βαρνάβα—Ἀττικῆς.

✽

— Τὴν 15 Αὐγούστου ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν οἱ ὁμώνυμοι Ἱ. Ναοί:

- 1) Ὁ Ἱ. Ναὸς Ταμπουριάς.
- 2) Ὁ Ἱ. Ναὸς Τσακοῦ.
- 3) Ὁ Ἱ. Ναὸς Μπάλλας.
- 4) Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Σεβ. Διαουλίας.
- 5) Ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Ὁρωποῦ.
- 6) Ὁ Ἱ. Ναὸς Βόλου.
- 7) Ὁ Ἱ. Ναὸς Φλωρίνης.

✽

Τὴν 22 Αὐγούστου ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῆς Παναγίας Προυσιωτίσσης πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Τσακοῦ.

✽

— Τὴν 27 Αὐγούστου ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Μεγ. Φανουρίου πανηγυρίζουν οἱ ὁμώνυμοι Ἱ. Ναοί:

- 1) Ὁ Ἱ. Ναὸς Ἄνω Γλυφάδας
- 2) Ὁ Ἱ. Ναὸς Κορωπίου.
- 3) Ὁ Ἱ. Ναὸς Σαλαμίνος

✽

— Τὴν 29 Αὐγούστου ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τῆς Ἀποτομῆς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί:

- 1) Ὁ Ἱ. Ναὸς Λουτοφί—Θηβών.
- 2) Ὁ Ἱ. Ναὸς Μεσσωρῶνης Καβάλας.

Πένθη

Πλήρης ἡμερῶν καὶ εἰς ἡλικίαν 86 ἐτῶν ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ὁ γνωστός καὶ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς τῶν πατρίων παραδόσεων καὶ κτίτωρ τοῦ περιζαλλοῦς Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Μεγ. Φανουρίου. Κορωπίου Γεώργιος Ντούνης, τὴν 28 Ἰουνίου ἐ.έ.

Ἡ μνήμη αὐτοῦ ἔστω αἰώνια.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδεῖκται τοίχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1970 ἐξετυπώθησαν ἐφέτος μὲ πλουσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην.

Παρακαλοῦνται, ὅθεν, οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ πρόεδροι τῶν Ἑνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ Παραρτημάτων Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ, ὅπως διαβιβάσωσιν ἀμέσως τὰς παραγγελίας τῶν.

Τιμαὶ ἡμεροδεικτῶν τοίχου δρ. 10 Τσέπης δρ. 3 καὶ καρτελλῶν ἡμερολογίου δρ. 1.

Τὸ προϊόν τούτων θὰ διατεθῇ διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ Οἰκοτροφείου Τσακοῦ.

Ἐπιστροφὴ πρὸς τοὺς Πατέρας

Εἰς τὸ συγκληθὲν ἀπὸ 31ης Μαΐου ἕως 2 Ἰουνίου ἐ.έ. Δ' Πανελλήνιον Θεολογικὸν Συνέδριον μὲ γενικὸν θέμα: «Ἐκκλησιαστικοὶ Πατέρες καὶ Παιδεῖα» ἐτονίσθη ἡ ἀξία καὶ ἡ σημασία, ἣν κέκτηνται οἱ Πατέρες διὰ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ διὰ τὴν νέων καὶ συνεζητήθη ὁ τρόπος προσφορᾶς εἰς τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν τοῦ πλοῦτου τῆς Πατερικῆς διδασκαλίας μέσῳ τῶν Πατερικῶν κειμένων, ἡ εἰσαγωγὴ τῆς διδασκαλίας τῶν ὁποίων εἰς τὰ Γυμνάσια ἀπεφασίσθη ὀριστικῶς ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως.

Γενικῶς τὸ Συνέδριον ἔδωκε τὰς δυνατότητας ἐπισημάνσεως τῆς μεγίστης ἀξίας τῶν Πατερικῶν κειμένων καὶ τῆς πολλαπλῆς χρησιμότητος αὐτῶν διὰ τὴν ἐν Χριστῷ δι-
απαιδευγῶσιν τῆς σπουδαζούσης νεολαίας. Θερμῶν συγχαρητηρίων τυγχάνουν ἄξιοι οἱ σχόντες τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τοὺς Πατέρας, οἱ ὅποιοι ὡς ὄργανα τοῦ Παναγίου Πνεύματος διετύπωσαν τὸ θέλημα τοῦ ἐν Τριᾷ Θεοῦ. Οὕτω οἱ μαθηταὶ τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως θὰ ἔλθουν εἰς μυστικὴν ἐπαφὴν πρὸς τοὺς ἐν πνεύματι καὶ χάριτι γεννήτορας καὶ τροφεῖς τῶν Ὁρθόδοξων ἐξ ὧν θὰ ἀντλήσουν διδάγματα ἀνεκτιμήτου σπουδαιότητος διὰ τὴν περαιτέρω ζωὴν των χειραγωγούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἀρετὴν, τὴν ἀγιότητα!

ΠΡΟΣΟΧΗ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ ὅπως διέρχονται ἐκ τῶν Γραφείων διὰ νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς διαφόρους ἀνάγκας τοῦ καθ' ἡμᾶς ἀγῶνος.